

SANNINGEN OM SVERIGEDEMOKRATERNA

GRANSKNING AV SD:S HISTORIA,
RÖTTER OCH REAKTIONÄRA POLITIK

**KOMMUNISTISKA
PARTIET**

”Jag tror inte att man behöver vara orolig som vanlig medlem, om man bara använder det sunnda förnuftet och försöker att inte kontinuerligt lyfta fram rasistiska, nazistiska, antidemokratiska idéer, tankar, artiklar och så vidare.”

Mattias Karlsson, riksdagsledamot och författare till SD:s partiprogram

INNEHÅLL:

SD – ett arbetarfientligt parti	4
Den fascistiska traditionen	5
Per Engdahl och den förfinade fascismens rötter	8
Sverigedemokraternas partiprogram	11
Menar Stefan Löfven att SD är enda oppositionen	18
Vem drar i pensionsbromsen	18
Arbetskraftsimporten och den rasistiska splittringen	19
SD – ett parti mot jämställdhet	22
SD – för kapitalism och småföretagande	23
Håll SD borta från EU-motståndet	24
SD och kriget mot islam	25
SD och Utøya	26
Islamiseringsmyten	28
Liberalerna och islamofobin	33
Liberalerna och antirasismen	33
Vilket Sverige vill vi ha?	34
Litteraturtips	37

Sverigedemokraterna är ett arbetarfientligt och borgerligt parti, trots att den väljarbas som lyfte in dem i riksdagen 2010 till stor del utgjordes av arbetare. Men det är inte nog att karaktärisera Sverigedemokraterna som ett borgerligt högerparti. Partiet är och har alltid varit en del av den fascistiska ideologiska strömning som sedan länge växer runt om i Europa.

I det följande häftet granskas Sverigedemokraterna under den välputsade fasad som Jimmie Åkesson försöker att skapa. Texterna är skrivna av Henry Ascher, Anders Carlsson, Lisa Engström, Wictor Johansson och Robert Mathiasson. Studiehäftet har redigerats av Robert Mathiasson.

Då texten bygger på en sammanställning av olika artiklar från tidningen Proletären, som publicerats under lång tid, ber vi om ursäkt för vissa upprepningar.

SD – ETT ARBETARFIENTLIGT PARTI

DET ÄR INGEN TVEKAN OM ATT SVERIGEDEMOKRATERNA är ett högerparti. SD:s landsdagar i Västerås 2013 var som ett eko av den politik som alltid varit den konservativa högerens i vårt land.

I SD:s Sverige kan de rika luta sig tillbaka och fortsätta njuta av livet som skattefrälse, befriade från både förmögenhets- och arvsskatter. Kärnkraftsindustrin kan känna sig trygg i att ha ett parti som aktivt motarbetar utbyggd vindkraft. I officersmässarna kan det skålas över ökad miljardrullning till militarismen. De kvarvarande svartrockarna inom kyrkorna har en säker allierad. I fädernas kyrka ska det varken finnas kvinnliga präster eller samkönade äktenskap.

I SD:s Sverige är religionsfriheten ett minne blott. Muslimska friskolor skall förbjudas medan kristna skall stödjas. Även muslimska böneutrop och klädesdräkter på allmän plats skall förbjudas.

För att garantera lag och ordning skall 13-åringar kastas i fängelse och omyndiga människor skall dömas som vuxna. Mot politiska organisationer som vågar ägna sig åt civil olydnad ska det tas i med hårdhandskarna. Det är ett skrämmande framtidssverige som skisseras upp vid SD:s landsdagar.

Jimmie Åkesson försöker göra sak av att SD skulle vara riksdagens enda oppositionsparti. Inte mindre än 14 gånger upprepar Åkesson ordet opposition i sitt korta anförande.

Udden är riktad mot Löfven och socialdemokratin med budskapet att SD som det bästa partiet för "vanliga löntagare". Åkesson flaggar även för en kampanj riktad mot de svenska arbetsplatserna.

Jimmie Åkesson visar på oanade komiska talanger när han påstår att Stefan Löfven i första hand värnar "kampen för internationell socialism". Men bakom komiken finns en tanke. Åkesson påstår att striden inte står mellan "vänster och höger" utan mellan "internationalism och nationalism, mellan socialliberalism och socialkonservatism".

Det är en politik som kan frodas i ett politiskt landskap där klassmotsättningarna avförts från dagordningen och politiken har förvandlats till ett ensidigt fjäskande för storföretagen.

I Sd:s värld finns inga klasser. Det enda som skiljer grupper åt är "nedärvd essens", som de skriver i sitt partiprogram. Det är dessa "nedärvda egenskaper som förenar en viss grupp av människor".

Det är denna rasism som ligger till grund för Sd:s nationalism. I partiprogrammet skriver Sd att deras "uppfattning är att man inte helt kan förbigå ordet 'folk' i begreppet folkstyre och att folkstyret i längden riskerar att bli mycket problematiskt att upprätthålla i en stat som bebos av flera folk".

Sd:s reaktionära nationalism, på tyska heter det "ein Volk, ein Reich", skiljer sig från den franska

revolutionens demokratisyn, som med folket menar samtliga medborgare i en stat.

Det är en i grunden annorlunda demokratisyn än vår, där folkstyret står mot herremakt. En revolutionär arbetarrörelse har allt att vinna på en utökad folkmakt, därför att det begränsar den härskande klassens makt och förbättrar arbetarklassens möjligheter att organisera sig till kamp för kapitalismens avskaffande.

En sådan klassmässig syn innebär, enligt Sd, att vi riskerar att "upphöra att vara en del av den svenska nationen" eftersom den första definitionen för vem som får ingå i den svenska nationen är lojalitet.

För den som tvivlar på att Sd är ett rasistiskt parti är det bara att läsa deras partiprogram. Men för att bekämpa deras inflytande räcker det inte att bara upplysa om partiets rasism eller att som LO anordna kurser om alla människors lika värde.

Sd:s växande stöd de arbetsplatserna kan endast bekämpas genom klasspolitik – genom att ställa politiken klass mot klass och i praktiken visa vilket reaktionärt högerparti Sd är.

Det är bara att se på de ställningstaganden som gjordes vid landsdagarna. I programmet i arbetsmiljö- och arbetstidsfrågor kräver Sd att Las och turordningsreglerna avvecklas. Det pågående kriget mot lönerna eller den växande otryggheten genom bemanningsföretagens tillväxt nämns inte med ett ord. Den ensamme motionär som vågade sig på att föreslå en blygsam arbetstidssänkning till sju och en halv timme fick se sig överkörd av partiledningen.

För Sd gäller fortsatt fjäsk för överklassen. Skillnaden är att arbetarklassens underkastelse inte bara ska kläs i ord om näringslivets konkurrenskraft utan även ska kryddas reaktionens paroller om tradition, hembygd och nation.

DEN FASCISTISKA TRADITIONEN

I SA GOTT SOM ALLA EUROPEISKA LÄNDER VÄXER partier på den yttre högerkanten. I land efter land intar de parlamenten och på en del håll har de tagit sig ända in i regeringarna.

Inför detta faktum snurrar det i huvudet på etikettsättarna. Hur ska partierna etiketteras? Fascister, rasister, högerextremister, främlingsfientliga eller bara missnöjespartier.

Etikettproblemet blir inte mindre av att dessa partier själva gör allt för att inte klumpas ihop. Norska Fremskrittspartiet försöker vinna acceptans genom att hävda att de inte är som Sverigedemokraterna. SD och franska Front National vill inte släppa in ungerska Jobbik i den EU-parlamentsgrupp de håller på att bilda, uniformerade paramilitärer fungerar dåligt för en västerländsk publik. Jobbik å sin sida markerar mot Gyllene Gryning för att tvätta bort naziststämpeln från sitt eget parti.

Det är bara att konstatera att etiketter och stela formler är dåliga verktyg för att analysera verk-

Fakta: Sverigedemokraterna

I augusti 1979 bildades organisationen Bevara Sverige Svenskt. Stommen utgjordes av personer med bakgrund i fascistiska och nazistiska organisationer som insett att budskapet måste kläs i nya kläder för att nå framgång. Målet var ett Sverige fritt från utländsk påverkan på kultur och arvs massa, men formellt tog BSS tog avstånd från rasismen och använde sig inte av nazistiska symboler såsom hakkorset.

1986 slogs BSS samman med Framstegspartiet och bildade Sverigepartiet. Det nya partiet blev ett dock ett fiasko. Ur resterna av Sverigepartiet, framförallt ur BSS-fraktionen bildades i februari 1988 Sverigedemokraterna. Partiets första ordförande Anders Klarström var tidigare medlem i det nazistiska partiet nordiskt Riksparti.

Målet var att bygga ett etablerat parti utan kopplingar till nazism och fascism. Samma budskap i ny kostym. 1995 övertog Mikael Jansson ordförandeskapet, därmed togs ytterligare ett viktigt steg mot att bli ett respektabelt parti. Med Jimmie Åkessons tillträde var metamorfosen genomförd, de bruna rötterna begravda och vägen mot riksdagen påbörjades på allvar.

ligheten. Men frågan kvarstår: hur ska den reaktionära vågen bedömas? Går det att ta ett samlat grepp om det som händer?

Ja, det som händer i Europa är att den fascistiska traditionen inom borgerligheten växer till sig eller i varje fall lyckas samla sig i partier som ger det röstmässiga underlaget för att komma in i parlamenten.

Det betyder inte att varje parti eller rörelse rakt av kan stämplas som fascistiska. Men de utgör den yttersta flanken av borgerligheten, de utgör den mest reaktionära delen i den reaktion över hela linjen som rasat i årtionden. Ju längre reaktionen får hålla på, desto mer suddas gränsen ut mellan den borgerliga mittfåran och dess högerflank.

Det är mycket som skiljer partierna åt. Även om man inte rakt av ska köpa deras egna försök att avskilja sig från sina broderpartier i andra länder. Ofta handlar sådant distansering om taktik inför den egna hemmaopinionen, men på internationella konferenser och baler är dem du och bror med varandra.

Skillnaden mellan partierna låter sig oftast förklaras av de olika ländernas historia. I länder där borgerligheten historiskt varit präglad av konservatismen – som Sverige, Ungern, Grekland, Frankrike och Tyskland – får dessa partier en starkare socialkonservativ framtoning. Medan i länder vars borgerlighet varit liberalt färgad – som Danmark, Norge, Holland och USA – färgar liberalismen även den yttersta högerkanten.

Olikheten mellan partier i den fascistiska traditionen är inget nytt. Under 1920- och 1930-talen fanns fascistiska rörelser i de flesta europeiska länder, rörelser med sina egna varianter på samma tema.

DAGENS HISTORIEKRIVNING OM 1930- OCH 40-TALEN riskerar att göra oss blinda inför detta faktum. Dåtids fascistiska partier var inga blåkopior av det hitleristiska NSDAP. Först under andra världskriget och framför allt i dess slutskede blev de kvarvarande rena marionetter till Tredje riket, medan majoriteten vände kappan efter vinden och började kalla sig goda demokrater.

Som alltid måste man se bortom orden. Den fascistiska traditionen har alltid varit genomopportunistisk när det gäller form och ordval. På 1920- och 30-talen klädde de sitt budskap i ord som socialism och revolution, nu pratar de om frihet och demokrati.

I frihetens namn vill man förbjuda moskébyggen och muslimska attribut. I demokratins namn ska kommunismen och dess symboler förbjudas.

Att klä den nyfascistiska politiken i antinazistisk språkdräkt är en mycket medveten omläggning. Men det är inget nytt och innebär inte på något vis att de därmed inte skulle ingå i den fascistiska traditionen.

Redan 1935 konstaterade Georgi Dimitrov om fascismen i USA att den ”uppträder i form av opposition mot fascismen såsom en ’icke-amerikansk’, från utlandet importerad strömning. Till skillnad från den tyska fascismen, som uppträdde med författningsfientliga paroller, försöker den amerikanska fascismen att framställa sig som förkämpe för författningen och den ’amerikanska demokratin.’”

Genom att framträda som antinazister och antikommunister kommer partierna in i värmen. De har anpassat sig till den borgerliga historierevisionism som skriver om 1900-talshistorien till en kamp mellan demokrati och totalitarismen, dvs nazism och kommunism.

Även om det som sagt finns många skillnader mellan partierna i den fascistiska traditionen, så finns det ett gemensamt tankegods som förenar:

- **Demokratisynen:** folkstyret bygger på etnicitet och kultur. Demokratien omfattar de människor som dessa partier bedömer som ingående i det egna folket.
- **Korporativism:** klasser finns inte och klasskamp är ett hot mot nationen. Inom det egna folket råder jämlikhet, eftersom alla är en del av samma folk. Arbetare ska fogligt underordna sig kapitalisterna, men dessa ska i sin tur visa faderlig omsorg om de underställda.
- **Nationalism:** värnandet och hyllandet av den egna nationen, en uråldrig enhet som hotas av multikulturalismen. För att vara medlem i nationen är första kravet lojalitet, den som inte är lojal utesluts ur nationen.

- **Rasism:** istället för ras talar man om kultur, en nedärvd essens i folksjälén som skiljer olika folk åt. Blandning, både kulturellt och genetiskt, försvagar och utarmar folket.
- **Biologism:** istället för människan som en förnuftig varelse poängteras den biologiska människan, styrd av nedärvda känslor, instinkter och drifter. För att skapa starka och sunda människor ska samhället stödja och upprätthålla normer, moral, lagar, sedvänjor som kan kanalisera den nedärvda mänskliga naturen.
- **Moralisk reaktion:** kristendomens försvagade ställning, skilsmässor, hotet mot kärnfamiljen, homoäktenskap, fri abort etc. undergräver samhällsmoralen.
- **Familjekonservatism:** grunden för samhället är kärnfamiljen och det är i den patriarkala familjen som fostrandet av ett sunt folk börjar. Kvinnans viktigaste uppgift är att föda och fostra barn. Politikens uppgift är att stärka familjen.
- **Motupplysning:** man vänder sig mot upplysningens idétradition som satte människan i framsätet istället för traditionella institutioner (kyrkan, gud, kungamakten, fosterlandet). Människor ska underordna sig makten, inte ifrågasätta den. Istället för kritiskt tänkande gäller okritisk underdånighet.
- **Antielitism:** Hotet mot nationen och folket utgörs främst av eliten – journalister, genusvetare, pk-maffia, kulturmarxister etc. – som undergräver folkets och nationens styrka, upplöser moralen, ifrågasätter normer och sedvänjor och banar väg för den egna kulturens undergång, inte minst genom att stödja islamiseringen.

Det är olika hur framträdande de olika delarna är och mot vem rasismen riktar sig. Så är t.ex. antisemitismen obrukbar i västra Europa, här är det islamofobin som gäller, medan antisemitismen fortfarande står högt i kurs i flera länder i östra Europa. Rasismen riktad mot romer gäller för hela kontinenten.

Frågan om fascismen på väg tillbaka går inte att besvara med ett enkelt ja eller nej. Partierna ur den fascistiska traditionen, och i dessa ingår Sverigedemokraterna, innehåller alla de delar som utgör ett fascistiskt hot.

Men om de ska växa till sig såpass att de kan överta makten så måste de vinna stöd hos den ägande klassen, hos borgarklassen i sina respektive länder. Idag har de inte detta, utöver enskilda

kapitalister. Ännu är huvudfåran för de europeiska storkapitalen EU och den fundamentalistiska nyliberalismen vägen. Men förhållandet mellan partierna på yttersta högerkanten och storkapitalen är dialektiskt.

PER ENGDAHL OCH DEN FÖRFINADE FASCISMENS RÖTTER

PER ENGDAHL VAR EN FÖRGRUNDSGESTALT FÖR DEN SVENSKA FASCISMEN under 1900-talet. Han insåg tidigt att en svensk fascism inte kan kopiera utländska förlagor och att fascismens nederlag 1945 krävde nya vägar, vilket gav honom smeknamnet Svängdahl bland de mer hårdföra nazisterna. Den linje Engdahl mejslade fram har fört hans efterföljare in i den svenska riksdagen.

Per Engdahl politiska bana inleddes på sent 1920-tal i Sveriges Fascistiska Kamporganisation (SFKO). SFKO hade bildats 1926 av Konrad Hallgren, en underofficer som tjänstgjort i tyska armén under första världskriget.

Till en början var det den italienska fascismen och Mussolini som var inspiratören. Men under 1930-talet växte det nazistiska inflytandet i SFKO i takt med de nazistiska framgångarna i Tyskland. Därmed uppstod motsättningar mellan de tyskinfluerade och Per Engdahl, som hade en dragning åt den italienska fascismen. Engdahl ville grunda sin fascism i den svenska myllan och ansåg att det var samhällets övre skikt som skulle vinnas för att nå framgång.

Engdahl anklagade de svenska nazisterna för att vara "hakkorsbesmittade" och med detta för ögonen bildade Engdahl en egen organisation som gått under flera olika namn men som vi för enkelhetens skull kallar Nysvenska rörelsen.

I ett tal 1941 betonade Engdahl några skillnader mellan nysvenskheten och den tyska nazismen. Nysvenskarna lade inte samma kraft vid blodsgemenskapen som de tyska vännerna. Istället betonade Engdahl den enskilda människans särart inom folkgemenskapen. Han menade också att nysvenskarna inte var diktaturanhängare.

Det hindrade inte att det fanns en djup beundran för Adolf Hitler hos Per Engdahl och hans rörelse. Vid Hitlers 55-årsdag 1944 skrev rörelsens tidning Vägen Fram om "Hitler som den av Gud sände till Europa". Engdahl hade även goda relationer med nazistpartierna i Sverige och med Nazityskland, han tog flera initiativ till att samla den yttersta högerkanten till ett gemensamt parti, men detta rann ut i sanden.

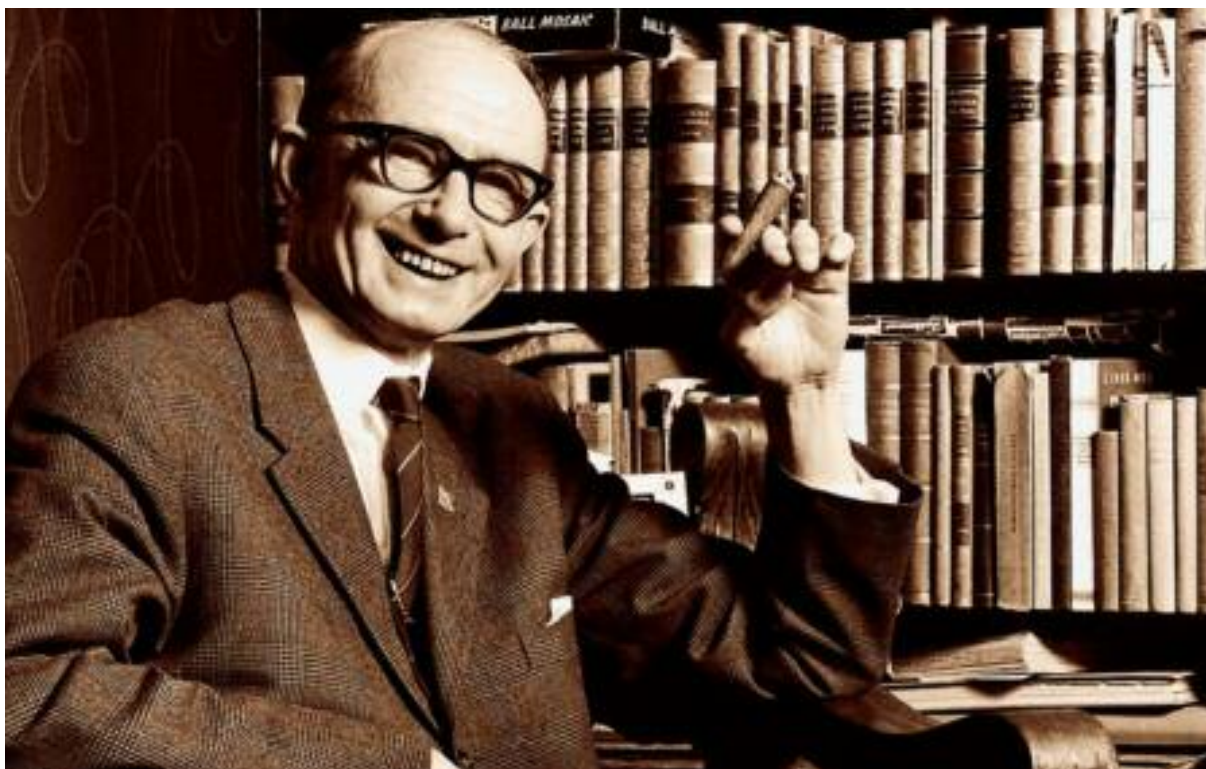
En huvudfråga för Engdahl var antikommunismen, såväl före som under och inte minst efter andra världskriget. Hatet mot kommunismen var mångbottnat. Som grund fanns givetvis klassmotsättningen och skyddet av äganderätten. Men bolsjevismen kom också att symbolisera allt som var förkastligt i överklassens och reaktionens ögon – arbetarklassens uppstudsighet, demokratins hotande pöbelvälde, kungamaktens och kyrkans förlorade ställning, kvinnornas frigörelse och allmän moralisk upplösning. Familjen, traditionen och nationen var ledorden, det är en grundsyn som förenar fascismen och konservatismen och som gör att överklassen har och alltid har haft en acceptans för sin vän till höger.

Av denna anledning kunde Winston Churchill efter ett möte med Mussolini 1927 yttra: "Om jag hade varit italienare är jag säker på att jag skulle ha varit helhjärtat med er från början till slut i kampen mot leninismen."

Den halvöppna dörren in till överklassen var Engdahl medveten om. Hans akademiska stil och betonandet av antikommunism och elitism vann mycket riktigt genklang i toppskikten. Han omgav sig med fint folk – professorer, biskopar, läkare, hovrättsdomare, höga militärer, tidningsredaktörer och flera av Sveriges största och mest framgångsrika näringslivsrepresentanter fanns i fascistledarens innersta krets.

I Per Engdahls och nysvenskarnas propaganda fanns självklart den rabiata antikommunismen, antisemitismen och typiskt högerpopulistiska artiklar som "Judar får lyxbostad – Svenskar saknar

bedd” eller ”Kvinna med sjukt barn får gå 14 km! Men alla kriminella flyktingar hjälper man”. Båda artiklarna är från 1944. Retoriken är lätt att känna igen idag, med ordet judar utbytt mot muslimer.

Men att reducera Per Engdahl till en utländsk megafon, som gjordes i den antinazistiska pressen, är fel. Fascistledarens linjeartiklar visar på en självständighet och en förmåga att tänka nytt, redan under världskriget.

TILL SKILLNAD FRÅN DE FASCISTER SOM HÄNGT UPP SIN FRAMGÅNG på Nazityskland började Per Engdahl redan i augusti 1943 spekulera i en eventuell seger för de allierade. Han skrev i tidningen Vägen Framåt:

”Skulle de allierade segra uppstår dels en överväldigande bolsjevikfara för hela vår världsdels och dels en våldsamt motsättning mellan Sovjetunionen och de anglosaxiska länderna. Sverige måste i ett sådant läge söka stöd hos västmakterna.”

När det fascistiska nederlaget var ett faktum skrev Per Engdahl i november 1946 en artikel utifrån de då pågående Nürnbergrättegångarna mot det nazityska toppskiktet. Han konstaterar att ”nazismen i dess gamla form är besegrad, och historien upprepar sig aldrig, i varje fall aldrig i exakt samma former.”

Han är kritisk till rättegångarna och medias skrivelser som ”framhäver nazismen skuggsidor”, men det är ingen uppgiven Engdahl som skriver. Fascistledaren menar att den ”tyska nationalsocialismen var i eminent grad en produkt av mellankrigstidens kristillstånd. Men samtidigt var den också ett uttryck för krafter på djupet av den Europeiska utvecklingen, och den har en creditsida som sorgfälligt undanhållits allmänheten både i domstolsprotokollen från Nürnberg och i världspressens aktuella skrivelser. Det är främst dess sociala sida men också mycket av dess idépolitiska linjer, vilka otvivelaktigt kommer att överleva dess fall.”

Kort sagt fascismen kommer att överleva den tyska nazismen. Nazismen var en gren av trädet, den grenen dog med krigsnederlaget. Följdriktigt skulle Engdahl vid upprepade tillfällen komma att ta avstånd från såväl nationalsocialism som antisemitism. Men för att fascismen skulle blomstra på nytt krävdes en ny strategi.

Engdahl sätter fingret på en intressant fråga. Mellankrigstidens fascism föddes och formades ut första världskriget – skyttegravarnas militarism, disciplin, blinda lydighet för överordnade och våldskult om kriget som en renande kraft. Är dessa nödvändiga delar i fascismen? Kan man tänka sig en fascism där detta opererats bort?

Per Engdahl skulle ha svarat ja. Ända fram till sin död 1994 arbetade han på att framgångsvägar för en modern fascism, utan att han gjorde avkall på sin övertygelse.

Per Engdahl var inte ensam. Han var en centralgestalt i den så kallade Malmörörelsen som bildades i början av 1950-talet för att samla fascistiska och nazistiska organisationer i Europa. De internationella nätverken var starka. I arbetet med att rädda krigsförbrytare undan rättvisan åren efter krigsslutet hade nätverken visat sig överleva kriget. Per Engdahls organisation hade en viktig roll i denna människosmuggling. Den svenske fascistledarens internationella ställning visade sig bland annat i att han bjöds in till en antikommunistisk kongress i Natos högkvarter 1960.

Det var inom Malmörörelsen som efterkrigsfascismen nya strategier utmejslades. Budskapet skulle paketeras om, "ras" byttes mot "kultur", antisemitismen tonades ner och istället för öppna angrepp på det demokratiska systemet blev man försvarare av demokrati mot kommunismen.

FÖR NYSVENSKA RÖRELSEN VAR HJÄRTFRÅGORNA, utöver antikommunismen, värnandet av svenskheten, fostrandet av en sund svensk ungdom, ökad disciplin i skolorna, satsning på militären och motstånd mot u-hjälp, aborträtt och invandring. Framgångarna uteblev dock. Inte minst under 1960- och 70-talen var situationen svår, trots att höga militärer och framstående samhällsmedborgare ställde upp som både skribenter och föredragshållare.

Nysvenskarna betraktade sig mer som en idégivare än ett politiskt parti och den strategi som nysvenskarna och inte minst Per Engdahl utformade skulle visa sig lyckosam från 1980-talet och framåt.

Istället för att prata om den svenska rasens renhet som hotades av blodsblandning med andra raser, riktades agitationen in på invandrings- och flyktingfrågor. Engdahl och nysvenskarna menade att nationen och nationalkänslan utgjorde kraftkällan i ett folks och ett lands historia. Det var denna kraftkälla som stod under hot från det multikulturella samhällets framväxt.

För att värna nationen krävdes kraftigt begränsad invandring, en skola som fostrade sunda och nationellt medvetna ungdomar, hårda tag mot kriminaliteten och en stark militär till Sveriges försvar.

Nysvenskarna krävde dock inte ett fullständigt stopp för invandringen. När det gällde flyktingar ansåg de att människor vars liv var i direkt fara skulle beviljas politisk asyl, men flyktingpolitiken skulle i första hand bygga på att hjälpa flyktingarna i deras närområde. När det gällde invandrare "från en annan kulturkrets" förespråkade nysvenskarna "avsevärd restriktivitet".

I en artikel i Vägen Fram 1979 försökte Per Engdahl mejsla fram hur en framgångsrik strategi skulle kunna se ut. "Vi kan lugnt stryka rasbiologin ur sammanhanget, även om den spelar en betydande roll." Istället skulle man prata om "ett gemensamt nationellt beteendemönster" hos hela befolkningen vilket hotades av "uppbyggandet av helt främmande minoriteter, som direkt hänger ihop med sina ursprungsländer".

Agitationen skulle utgå från det positiva, värnandet av det egna folket. "Varför ska vi ta hit mer folk, när vi inte har arbete ens för våra egna? Den synpunkten är gångbar, därför att den rör de enskilda människornas intressen i nuet."

För att undvika att pekas ut som rasister betonar Engdahl vikten av att påpeka att det "har kommit många fina människor till Sverige under de senaste årtiondena."

Det är inte invandringen som sådan man är kritisk till, det enda man vill är att diskutera de problemen den medför. Det gäller att framställa invandringsfrågorna som i "de närmast tabubelagda i en fri svensk debatt". Det finns en diffus elit som vill tysta dessa det sunda förnuftets röster.

Så ungefär skulle huvudstrategin se ut, enligt Engdahl. Många ur Engdahls egen generation hade fastnat i de gamla hjulspåren, men i den yngre generationen fanns de som tog till sig den gamle fascistledarens synpunkter och såg möjligheterna i en ny strategi som ändå behöll nationalismen och den fascistiska grundinställningen intakt. Några månader efter publiceringen av Engdahls artikel bildades Bevara Sverige Svenskt och kärngänget ur denna organisation bildade nio år senare Sverigedemokraterna.

SVERIGEDEMOKRATERNAS PARTIPROGRAM

PA SVERIGEDEMOKRATERNAS LANDSMÖTE DEN 25-27 NOVEMBER 2011 antogs ett nytt partiprogram. Följande text är den granskning som tidningen Proletären gjorde inför landsmötet. SD:s nya principprogram rotar tydligt partiet i den bruna mylla det är sprunget ur.

I sin presentation av förslaget till nytt principprogram skriver huvudförfattaren Mattias Karlsson att syftet med det nya programmet är att bredda partiets ideologiska bas. Utöver nationalismen skall "begreppet socialkonservatism lanseras som en ny ideologisk huvudbeteckning".

Han poängterar att nationalismen "är och kommer alltid att vara helt grundläggande för partiets världsåskådning", men att det krävs en ideologisk breddning för att nå partiets "mål om att bli ett statsbärande parti och kunna rädda vårt land".

Detta är en del av en utveckling inom det som brukar kallas extremhögern. En utveckling som initierats av främst Front Nationals Marine le Penn i Frankrike. Efter att ha tagit över efter sin pappa vill hon ta partiet vidare från skrikig främlingsfientlighet och allmänt motstånd mot ett diffust etablisseman. I en tid när den nyliberala kapitalismen befinner sig i kris, när EU-projektet skakar i sina grundvalar, ser de möjligheter för en ny höger att vinna mark. De kallar sig följdriktigt "den nya högern".

Fasaderna skall pustas upp och avståndet till sitt nazistiska förflutna skall vidgas. Men den ideologiska fördjupningen gör banden till den bruna historien än tydligare. Den moderna fascismen är inte nazistisk – Hitler, hakkors och förintelseförnekelse är ingen framgångsväg, i varje fall inte i västra Europa. Den nazistiska grenen på fascismens träd kapas för att ge bättre livskraft åt resten av trädet vars två rötter är nationalismen och konservatismen.

I PROGRAMFÖRSLAGET STÅR DET ATT SOCIALKONSERVATISMEN "föddes i mitten av 1800-talet som en reaktion på den samhällssplittring och det hotande klasskrig som följde i den tidiga industrialismens fotspår" för att "ersätta klasskamp och hat med förbrödring och nationell solidaritet, strävan efter att ersätta revolution med reformer och strävan efter att ersätta tendenser till anarki och samhällsupplösning med trygghet, hög moral och lag och ordning".

Detta är en korrekt beskrivning. Reaktionen mot de krafter som kapitalismen släppt fria innehöll två sidor: dels mot den framväxande arbetarklassen och det hotande klasskriget och dels mot kapitalismens raserande av den trygghet och de sociala band som höll samman det feodala samhället. Det är två sidor av samma mynt, men för socialister bör de även ses var för sig. För det handlar lika mycket om här och nu, som om reaktionen på 1800-talet.

Vi börjar med det förra. Den borgerliga revolutionens kamp mot feodalismen angrep det gamla samhället i grunden. Mot feodalismens ekonomiska, politiska och juridiska inskränkningar krävdes frihet, inte minst kapitalisternas ekonomiska frihet och rättvisa att berika sig liksom adeln. Entreprenörernas herravälde framför den herreklass vars välde byggde på börd. Bördsaristokratin ersattes med penningaristokratin, precis den franska revolutionären Marat varnat för 1790.

"Fascismen är borgerlig: den har överallt kommit till makten så gott som uteslutande med stöd av de borgerligt, antisocialistiskt inriktade folkgrupperna, den har i sina grunddrag bevarat den borgerliga produktionsordningen, den privata äganderätten till produktionsmedlen, den i princip fria konkurrensen, och den avvisar tanken på ekonomisk utjämning. Ett vagt antikapitalistiskt, 'socialistiskt' drag finns visserligen i nationalsocialismens och den italienska fascismens tidigare propaganda, men i rörelsernas praktiska politik och ideologi har detta drag ringa betydelse."

När striden var vunnen och borgerlighetens egen makt skulle konstitueras saknades de fjädrar som makten tidigare legitimerat sig med – den tidigare överhetens makt hade varit av gud given. Barnet hade kastats ut med badvattnet. Mot den framväxande arbetarklassen behövdes en ”moral”, ”lag och ordning” som skyddare det nya klassamhället. Efter revolutionsåret 1848 enades det bestående samhället under slagorden ”egendom, familj, religion, ordning”, skriver Marx. Trots att över 160 år har gått kan Sd:s programförslag sammanfattas i just dessa fyra punkter med tillägget nation.

Socialkonservatismens politiska funktion är att rädda kapitalismen från kapitalismen självt, från de destruktiva sidor som riskerar att bli ett hot mot systemet. Detta var den ena sidan av reaktionen.

Den andra sidan av myntet var en reaktion mot att kapitalismen, som Marx och Engels skriver i Manifestet ”förstört alla feodala, patriarkaliska och idylliska förhållanden ... obarmhärtigt slitit sönder de brokiga feodalband, som band samman människorna med deras naturliga ledare, och icke kvarlämnat några andra band än det nakna intresset, det känslolösa ’kontant betalning’”.

En civilisationskritik mot den kapitalistiska nyttomoral som enbart värderar utifrån ekonomisk nytta. Mot den positivism som i produktionens ständiga tillväxt såg mänsklighetens lyckorike födas, men som i tillväxtens namn offrade alla värden bortom de ekonomiska. En reaktion mot den andliga utarmning och otrygghet som kapitalismen orsakar.

Denna positivism har även, med få undantag, varit förhärskande inom arbetarrörelsen, både den reformistiska och den revolutionära. Socialismen uppfattas inte som ett i grunden motsatt system, utan föds ur den ekonomiska tillväxten. Därmed överlämnas civilisationskritiken till högern.

En av de som reagerade mot positivismen inom arbetarrörelsen var marxisten Walter Benjamin som menade att revolutionen istället för att spela rollen som ”historiens lokomotiv”, den klassiska bilden inom arbetarrörelsen, istället ska fungera som en ”nödbroms” för att stoppa tågets skenande rusning mot katastrofen. Det finns inte plats att gå in mer på detta tema nu, men med klimatkrisen, tillväxthetsen och överproduktionskrisen för ögonen ligger det mycket i dessa ord. Lösningen på dessa problem ligger inte längre fram på det inslagna spåret, socialismen måste innebära en spårändring.

I FILOSOFISK MENING REPRESENTERAR SOCIALKONSERVATISMEN MOTUPPLYSNINGEN. Det var ingen felsägning när Tea Party-rörelsens frontfigur Michele Bachman härom året pekade ut renässansen som roten till allt ont. Det komiska är att Jimmie Åkesson är den svenska varianten på de talibaner han så innerligt säger sig bekämpa.

Motupplysningen vänder sig mot renässansens och upplysningens idétradition som satte människan i framsätet istället för gud, som lärde kritiken mot maktens dogmer istället för blind tilltro till förmenta auktoriteter och predikade människans möjlighet och plikt att begripa världen för att medvetet kunna förändra den till det bättre.

Istället lyfts oförnuftet till princip. Hyllandet av oförnuftet går hand i hand med vördnaden för traditioner. Människor ska underordna sig makten, inte ifrågasätta den. Istället för kritiskt tänkande gäller okritisk underdånighet. Det faktiska maktinnehavet är sin egen legitimation, makt är rätt.

Konservatismens fader Edmund Burke skrev att människor ska ”nalkas statens fel på samma sätt som en faders sår, med from vördnad och bävande omsorg”. Därför ska politiken grunda sig på människans ”säkra och mäktiga instinkter” istället för på ”förnuftets bristfälliga och osäkra resultat”.

Detta var även fascismens och nazismens syn. Nazistpartiets riksorganisationschef Gregor Strasser förklarade 1932 att nazismen ”I medveten motsats till franska revolutionen ... förkastar rationalismen, förnuftsläran som endast vill erkänna förståndet och intellektet och inte den blodfulla viljan såsom bestämmande över folkets och statens öden”.

Det gäller även för Sverigedemokraterna. I programförslaget vänder sig Sd mot såväl socialismens som liberalismens världsbilder. Upplysningens arvtagare vulgariseras till att fortfarande stå på 1600-talets nivå och betrakta människor som födda som oskrivna kort och som enbart genom förnuftets makt kan omskapa samhället och människorna till fulländning. Detta är som sagt en vulgarisering. Få människor förnekar idag att det sociala och det biologiska samspelar.

Mot upplysningens förnuftstro vill Sd poängtera "nedärvda känslor, instinkter och drifter" samt att "politikens viktigaste uppgift inte [är] att försöka riva ned alla de strukturer och kollektiv som omger individen utan snarare att försöka skapa, stödja och upprätthålla normer, moral, lagar, sedvänjor" och att kanalisera "den nedärvda mänskliga naturen".

Dagens Nyheter's mångåriga chefredaktör Herbert Tingsten menade att fascismens antiintellektualism har ett samband med "reaktionen mot socialismen och kommunismen, mot de rörelser som hotar den bestående sociala hierarkin. Dessa rörelser är burna av rationalistiskt patos. De tror sig med förnuftets hjälp kunna söndersmula de värdeföreställningar, som tjänar som stöd åt den privatkapitalistiska ordningen och framför allt åt de sociala och ekonomiska olikheterna. De är utilitarismens och upplysningsfilosofiens arvtagare."

Det är fullt logiskt att Sd i programförslaget särskilt framhäver sig själva som motståndare till marxismens "radikalism, internationalism, förakt för traditioner och bristande respekt för lagen och äganderätten".

I Sd:s värld skall vi känna vördnad för principer, sedvänjor och symboler inte för att vi kommit fram till att dessa är rätt, utan för att de är uråldriga. Medvetet fattade principer skall man vara skeptisk till, medan principernas irrationella ursprung blir en garanti för deras riktighet.

Detta är en världsåskådning som underblåses, och till delar omfattas, av borgerligheten som förklarar att ideologierna är döda och där varje tanke om ett förnuftigare sätt att organisera samhället ges en gulag-stämpel.

ÄR SVERIGEDEMOKRATERNA HÖGER ELLER VÄNSTER? Frågan debatteras mycket. Från kapitalisternas nyliberala tankesmedja Timbro hävdas att Sd är ett mittenparti, därför att de inte hundra procentigt sluter upp bakom nyliberalismen. Detta är ett ytligt sätt att betrakta frågan.

Frågan om höger och vänster handlar inte om nyliberalism eller inte. Frågan om höger och vänster, om borgerlig eller socialistisk politik, handlar om förhållandet till kapitalismen.

Sd är motståndare till liberalismen, även om motståndet mot nyliberalism inte ska överdrivas, i den konkreta politiken acceptera de flesta av nyliberalismens dogmer, men de är inte motståndare till kapitalismen.

Den nyliberala erans förkunnande om den enda vägens politik innebär inte att det endast finns en kritik från vänster. Kritiken kan också komma från höger, från en socialkonservativ ståndpunkt, som precis som efter 1848 och efter krisen 1929 träder in på den politiska scenen som en räddare av kapitalismen. Om de motsättningar som den fria kapitalismen trasslar in sig själv i blir allt för olösliga, om klassmotsättningarna uppfattas som hotfulla, om vänstern växer i politisk styrka – då står dessa bruna krafter redo att agera räddare i nöden. Detta är den politiska strategin bakom "den nya högern".

Två personer utpekas i programförslaget som ideologiska föregångare, den brittiska premiärministern Benjamin Disraeli och svensken Teodor Holmberg. Den senare myntade begreppet folk-

Fakta: Fascismens finansiär

Jan Patrik Vilhelm Brinkmann von Druffel-Egloffstein är ett tungt namn inom europeisk avgrundshöger, vid hans bord på den årliga balen på det gamla kejsarliga palatset Hofburg i Wien sitter ledande representanter för flera av de stora högerextrema partierna i Europa.

Den svenske mångmiljonären och gruvkapitalisten har sponsrat dessa partier med tiotals miljoner kronor. Hans politiska agenda är att få de europeiska partierna ur den fascistiska traditionen att bryta med sitt hitleristiska arv. Det är muslimerna, och inte judarna, som ska angripas. Därför blev Brinkmann, som en gång var personlig vän till nazistledarna Vera och Göran Assar Oredsson, officiellt inbjuden in till Knesset i Israel 2011.

Brinkmanns rykte skamfilades av uppmärksamhet i media. När ryktet skulle putsas upp ställde förre arbetsmarknadsministern Sven-Otto Littorin upp, tog plats i företagsstyrelsen och erbjöd exministerns strålgång. Om Littorin gör det för gammal vänskaps skull, han och Brinkmann var skolkamrater, eller om det enbart är pengarna som lockar är oväsentligt.

hem, 22 år innan Per-Albin Hanssons folkhemtal. Och i programförslaget skriver Sd att de "betraktar folkhemstanken som en i grunden socialkonservativ idé. Visionen om ett återupprättat folkhem, där samhörigheten inte är baserad på klass – utan nationstillhörighet".

Sd kallas ibland för ett folkhemspopulistiskt parti. Detta är både rätt och fel. Sd pratar mycket om återupprättandet av folkhemmet och anspelar på det socialdemokratiska folkhemmet.

Det är viktigt att inse att det inte är socialdemokratien som är socialpolitikens skapare, utan den tyska järnkanslern Otto von Bismarck. Efter enandet av Tyskland och inför hotet från den framväxande arbetarrörelsen formade Bismarck en politik som å ena sidan innebar omfattande program för social lagstiftning, statliga sjuk-, olycksfalls- och pensionsförsäkringar speciellt riktade till arbetarklassen och å andra sidan antisocialistiska lagar som förbjöd socialistiska möten, tidningar och föreningar.

"Våra demokratiska vänner [den socialistiska arbetarrörelsen] kommer att skriva förgäves, när folket ser att furstar intresserar sig för deras välfärd", förklarade Bismarck.

Liknande tankegångar växte hos den svenska borgerligheten. En av Bismarcks svenska anhängare var Gillis Bildt, Carl Bildts farfars farfar. Bildt skrev redan 1881 i ett brev till Oscar II "Att furst Bismarck, inseende den fara, vari det lagbundna och monarkiska samhället svävar, söker besvärja detsamma genom att bereda de arbetande klasserna ... fördelar och genom att reglera de sociala friheterna är i hög grad lovvärt"

1882 lämnade den frisinnade norrländske ledamoten i andra kammaren och bonden Erik Westin in en motion där han begärde en utredning om skydd vid yrkesfara och ersättning för olycksfall i arbetet. Hans motivering är talande: "Genom klokt och ändamålsenligt reglera förhållandena mellan arbetsgivare och arbetstagare, mellan kapitalet och arbetet, befrämjas en sund utveckling, och de socialistiska strömningar, som i andra länder ingiva berättigade farhågor, torde därigenom kunna undvikas" (Motion AK 1882:76).

Två år senare väckte liberalen Adolf Hedin en motion (Motion AK 1884:11) rörande olycksfalls- och ålderdomsförsäkring för arbetare. I motionen hänvisar han till de tyska erfarenheterna, och skrev att sociala missförhållanden ger en "gynnsam jordmån åt Internationalens läror".

Genom att mildra de mest skriande orättvisorna skulle det rådande systemet räddas. Detta är innebörden i det socialkonservativa folkhemmet.

NÄR SOCIALDEMOKRATIN OCH PER-ALBIN HANSSON började tala om byggandet av ett folkhem, utan varken kelgrisar eller styvbarn, där den starke inte trycker ner och plundrar den svage, så var det fullt medvetet som man tog ett ord som redan fanns i den politiska debatten.

Det socialkonservativa begreppet folkhem erövrades och fylldes med ett i grunden annorlunda innehåll. Som samhällsbärande parti under kapitalismen kunde socialdemokratien inte enbart förlita sig på arbetarklassen utan var tvungen att vinna bredare stöd inom mellanskikten.

Läser man Per-Albin Hanssons folkhemstal från 1928 så handlar det inte om att enbart avskaffa de mest skriande orättvisorna. Han pratar visserligen om det goda hemmet vars "grundval är den gemensamheten och samkänslan". Men lite längre fram i talet säger han:

”Det svenska samhället är ännu icke det goda medborgarhemmet. Här råder visserligen formell likhet, likheten i politiska rättigheter, men socialt sett består ännu klassamhället och ekonomiskt råder fåtallets diktatur.”

För att uppnå folkhemmet ”måste klasskillnaden avlägsnas” och ”det ekonomiska fåväldet falla” för att ”folket kommer icke i längden att finna sig i, att de viktigaste medlen för produktion av dess livsbetingelser, för bevarandet och ökandet av välståndet, ligger i händerna på några få kapitalister, som ofta för att tillgodose sitt vinstbegär åsidosätta hänsynen till både produktionens och andra allmänna intressen.”

Folkhemmet krävde socialism, krävde kapitalismens avskaffande – detta är grundtanken i den per-albinska folkhemstanken, något som socialdemokratin i sin vandring mot ett socialliberalt parti glömde bort. Frågan om det var möjligt att avskaffa kapitalismen genom gemensamhet och samkänsla även med den klass vars makt skall störtas, kan vi lämna därhän i denna text. Det avgörande är att folkhemstanken 1928 var en socialistisk tanke.

Sd försöker sig idag på en bakvänd Per-Albin. Ordet folkhem är för många människor, särskilt ur de äldre generationerna, förknippat med ett samhälle med större rättvisa, jämlikhet och solidaritet. Den sympati ordet väcker försöker Sd använda, men innehållet i det sverigedemokratiska folkhemmet är något helt annat.

LÄSER MAN Sd:s ANDRA MENTOR BENJAMIN DISRAELI, är det tydligt att det inte handlar om ett avskaffande av kapitalismen, det handlar inte ens om ökad jämlikhet och en rättvisare förmögenhetsfördelning.

Disraeli menade att det finns två slag av jämlikhet: en låg, jordisk och materialistisk jämlikhet och en upphöjande och himmelsk jämlikhet. Den förra representeras av socialisterna ”att ingen skall vara privilegierad” och den senare av de konservativa som vill ”att alla ska vara privilegierade.”

Den privilegierade ställningen ligger just i att vara en del av en nation, vilket gör alla till jämlikar oavsett ställning i samhället. Detta var också grundtanken hos nazismen. Hitler förklarade i maj 1933: ”Vi betraktar inte samhällsställning eller levnadsförhållanden såsom något avgörande. Sådant kommer och går under årtusendena. Vad som förblir, vad som förblir, är substansen i sig, en substans av kött och blod: vårt folk.”

I programförslaget har Sd visserligen avlägsnat ord som kött och blod, de klingar allt för tyskt. Men innehållet är det samma:

”Sverigedemokraterna ser nationen som den viktigaste, äldsta och mest naturliga mänskliga gemenskapen efter familjen. Imperier, politiska grupperingar och andra övernationella gemenskaper har kommit och gått under det senaste årtusendet, men nationer har bestått. Den nationella samhörigheten binder samman nationens medlemmar över tid och rum och skapar band mellan de döda, de levande och ofödda generationerna liksom mellan unga och gamla, olika samhällsklasser, politiska läger och geografiska regioner”.

Lite senare skriver dem att ”Stora klassklyftor och sociala orättvisor hotar tryggheten och sammanhållningen, riskerar att slita isär nationen och måste därför motverkas. Samtidigt är det viktigt att poängtera att en allt för långtgående omfördelningsspolitik också kan få förödande konsekvenser” och att de ”betraktar äganderätten som en nödvändig förutsättning för en lyckosam samhällsutveckling”.

Här är det nästan ordagrant Disraeli som talar, som visserligen krävde en socialpolitik men samtidigt slog fast att ”egendom skall utgöra villkor för makt, och alla dess lagar och sedvänjor avser att främja samlande av rikedom och förevigande av den vunna äganderätten. Vi kan därför ej ändra egendomsfördelningen i detta land utan att ändra nationalkaraktären”.

Karl Marx kallade Disraeli och hans likar för ”okunniga tölpar” som ”trots allt humanitärt svammel betraktar det borgerliga samhällets förhållanden som tecken på ett idealtillstånd: den historiska utvecklingens absoluta höjdpunkt”. Det finns ingen anledning att revidera denna uppfattning om Disraelis nutida eftersägare.

Sd:s nationalistiska syn är grundläggande för deras demokratiuppfattning och gör deras allmänna bekännelser till demokratin meningslösa. De skriver att Sd:s ”uppfattning är att man inte helt kan förbigå ordet ’folk’ i begreppet folkstyre och att folkstyret i längden riskerar att bli mycket

problematiskt att upprätthålla i en stat som bebos av flera folk”.

Denna tolkning av begreppet folkstyre har sina rötter i den reaktionära nationalismen, inte minst den tyska "ein Volk, ein Reich". Denna skiljer sig från den demokratidefinition som har sina rötter i den franska revolutionen, som med folket menar samtliga medborgare i en stat.

Den nationalistiska synen på folkstyre är motsatsen till vänsterns, som föddes under revolutionen och som även är arbetarrörelsens historiska rötter, som sätter folket i förhållande till herrarna, folkmakten ska begränsa och bekämpa herremakten.

Uppdelningen av den svenska befolkningen i olika folk utreds under paragrafen om "Sverigedemokraterna och nationen". Här får vi veta att som första definition för vem som får ingå i den svenska nationen anser Sd lojalitet. För att vara medlem i den svenska nationen måste man vara lojal och medlem "kan man enligt vår [Sd:s] uppfattning bli genom att antingen födas in i den eller genom att senare i livet aktivt välja att uppgå i den."

Följaktligen kan även en "infödd svensk upphöra att vara en del av den svenska nationen genom att byta lojalitet".

Vad man skall vara lojal med för att få vara en del av "folket" och "den svenska nationen" blir Sd svaret skyldig. De frågetecken som här ställer upp sig på svarta led, kan redan skönjas sträcka på sig till utropstecken på marsch i framtiden under slagordet "ett folk, en nation".

I PROGRAMFÖRSLAGET FASTSLÅS ATT Sd ÄR "ANTIRASISTISK", men även denna proklamation faller platt. I förslaget faller den mask som Sd under Jimmie Åkesson så ihärdigt hållit upp för att försöka dölja sin rasism.

Istället för att klä sin rasism i kulturbegreppet, som den moderna rasismen gör då begreppet raser skorrar allt för illa av historiska orsaker, pratar man nu om en "nedärvd essens" som skiljer sig mellan olika grupper. Det är inte ens en illa förklädd rasism, det är ett programmatiskt fastslående av biologiska skiljelinjer mellan grupper.

Ett exempel på dessa "nedärvda egenskaper som förenar en viss grupp av människor", skriver Sd, är män och kvinnor. Att de inte ger exemplet "afrikaner" och "arier" ska nog skrivas på feghetens och partitaktikens konto. Men exemplet män och kvinnor handlar inte om så enkla saker som livmoder eller testiklar. Det handlar om skillnader "bortom det som kan observeras med blotta ögat".

Det är den konservativa synen att kvinnor ska vara kvinnor och män vara män, genetiken har programmerat oss till våra bestämda roller. Denna uppfattning blir tydlig i partisekreterare Björn Söder motion till riksdagen som yrkar på "avveckling av det skattefinansierade stödet till genuspedagogik och annan verksamhet där staten med utgångspunkt i verklighetsfrånvända politiska teorier försöker experimentera med, eller ändra, på våra barns och ungdomars beteendemönster och könsidentitet."

Antifeminism och rasism är tvillingar och det ofrånkomliga tankefoster som uppstår när socialkonservatism och nationalism idkar samlag.

Ledartrojkan inom Sverigedemokraterna – Åkesson, Karlsson, Söder – samlades på Lunds universitet och där började "förnyelsen" av partiet. Under första hälften av förra århundradet hette en av giganterna inom den akademiska världen i Lund och i Sverige Fredrik Böök. Huruvida hans stämna ännu ekar i universitetets lärosalar vet jag inte. Men alldeles uppenbart är det i samma bruna jord som Sd idag böökar.

Anledningen till att Böök inte nämns som en ideologisk förebild är säkerligen att han var Tysklandsvän. I Hitlers Tredje rike såg han sin politiska övertygelse förverkligas. Han skrev: "det verkliga demokratiska genombrottet ... kom ingalunda år 1918, utan först genom den nationalsocialistiska revolutionen" och mot den liberala kapitalismens fria fall kom socialpolitik och istället för klasshat byggdes en folkgemenskap.

De antijudiska pogromerna ogillade Böök. Efter Kristallnatten 1938 skrev han:

"Explosionsrisken stegras av judarnas närvaro i Tyskland. Det är fullkomligt meningslöst i en sådan belägenhet att i oändlighet diskutera principfrågor om orsaker, ansvar, skuld och oskuld. Det enda praktiska, det enda försvarliga är att skilja de element åt, som kan framkalla utbrottet.

Därför finns det bara en enda slutsats, som statsmännen måste dra: man måste organisera judarnas utvandring ur Tyskland till ett nytt bosättningsområde, där de som ett slutet folk kan föra

ett sunt och självständigt liv.”

Som svar på ”det proletära klasshatet” sätter Böök folkgemenskap och han skriver att antisemitismen ”kan blott bekämpas med Herzls, Achad Haams och Chaim Weizmanns vapen, med zionismen”.

I denna fråga skilde sig Böök inte från nazisterna. Förintelsen var ingen på förhand uppgjord plan utan slutpunkten på en process av en radikalisering av nazisternas politik och regim. Först 1941 övergavs alternativet med judisk emigration och året därpå skapades det första utrotningslägret.

Två kommentarer. För det första hördes Bööks argument nästan ordagrant från sverigedemokratiskt håll efter Breiviks massmord i Norge. ”Om det inte funnits någon islamisering eller massinvandring hade det inte funnits något som triggade Behring Breivik att göra som han gjorde.”, som kommunpolitikern Erik Hellsborn skrev på sin blogg efter massakern.

För det andra blir Sverigedemokraternas vurmande för Israel och sionismen inte svårbegriplig, tvärtom. Olika ”raser”, kulturer, grupper med gemensam nedärvd essens, eller vad man nu vill kalla det, kan inte leva ihop utan skall åtskiljas. Sd:s stöd till Israel är inte ett bevis för att de är antirasister, som de själva ihärdigt påpekar, det är tvärtom en logisk konsekvens av den rasistiska grundsyn som är Sd:s men också sionismens.

HUVUDFÄRAN AV DAGENS FASCISTER HETSAR INTE MOT JUDARNA, i varje fall inte i Västeuropa och USA – idag är det muslimerna. Myten om en smygande, ständigt pågående islamisering som hotar den europeiska kristna kulturen är vår tids variant av den judiska världskonspirationen. Nazisternas berättelse om en parasiterande religiös minoritet som bor i fattiga ghetton och som i grunden är så annorlunda att samlevnad är omöjlig, denna berättelse är åter gångbar.

Förslaget till nytt partiprogram understryker vikten av att inte göra misstaget att se Sd som enbart ett missnöjesparti. Som de populister de är försöker de givetvis vinna poänger på många människors berättigade missnöje mot ökade klyftor, försämrade välfärd och massarbetslöshet.

Men stämpeln missnöjesparti innebär en underskattning av det som händer. För dagens fascister och rasister är inte dumma och det som händer är inte något tillfälligt utslag av missnöje.

Sverigedemokraterna och deras likar i omvärlden är borgerliga partier som ser möjligheter att växa – i ett läge av kris för den nyliberala kapitalismen, i tider av ökade klasstrider som i Grekland och genom att omvandla imperialismens ständiga krig i Mellanöstern till inrikespolitik riktad mot muslimer.

Fascismen är, har alltid varit och kommer alltid att vara en del av borgerligheten – oavsett om de lyckas vinna en del röster även bland arbetare. Detta innebär att borgerligheten är opålitlig i kampen mot rasismen och fascismen. De tar inte kamp mot dem. De anpassar sig.

Journalisten Lisa Bjurwald, ledarskribent på Dagens Nyheter och författare till boken Europas Skam om den växande rasismen i Europa, menar i en intervju i tidningen Flamman att detta håller på att hända just nu. Hon menar att hon är den enda liberal i Sverige som skulle kunna skriva en sådan bok. Hon vet många liberaler som kan skriva böcker om islamismen, men inte om rasismen och fascismen. Hon möter aldrig några liberaler på antirasistiska manifestationer och debatter. Hon kallar detta för ett sjukdomstecken för borgerligheten.

Sakta men säkert smälter högerflanken samman till en blå-brun sörja. Så hände på 1930-talet och så också idag. Anledningen att vi idag minns Torgny Segerstedt var att han var en av få liberaler som vägrade anpassa sig. Den verkliga motkraften till fascismen utgjordes och utgörs av arbetarrörelsen och vänstern, framför allt den kommunistiska.

”Antisemitismen är inte det väsentliga i nazismen. Det väsentliga är läran om att den starke ska härska över den svage... vi tror oss vara fria från nazism för att vi känner avsky för gaskamrarna. Vi glömmer att de var slutprodukten av en livsinställning vars mål var att bekämpa det ’mindervärdiga’ och beskydda det ’sunda och livsdugliga’”.

MENAR STEFAN LÖFVEN ATT SD ÄR ENDA OPPOSITIONEN?

HÖSTEN 2013 GAV STEFAN LÖFVEN BESKED om vem sossarna kan tänka sig att bilda regering tillsammans med. Socialdemokraterna ska inte ingå i någon allians innan valet, de har dragit sina slutsatser av det rödgröna misslyckandet 2010. Men efter valet är (s) beredda att styra tillsammans med vilket annat parti som helst, undantaget Sverigedemokraterna.

Visserligen hålls moderaterna på distans när tänkbara samarbetspartners radas upp. Denna njugga inställning är rent taktisk. Både sossarna och moderaterna behöver varandra för att måla upp någon form av motsättning för att skapa den dramaturgi som krävs för röstfiske.

När sossetoppen säger att Sverigedemokraterna är det enda parti man av ideologiska skäl utesluter samarbete med, säger man samtidigt att det råder en grundläggande ideologisk samsyn med övriga sex partier. Därmed säger Löfven också att det enda oppositionspartiet, för alla de människor som fått nog av den nuvarande politiken, är SD. Inte konstigt att SD ständigt klättrar i opinionsundersökningarna. Jimmie Åkesson gnuggar säkert händerna över s-toppens regeringsutspel.

Det är givetvis rätt av Löfven att inte släppa in ett rasistiskt högerparti i en kommande regering. Det är inte detta som är problemet. Felet ligger i att det enda ideologiska raster som läggs över politiken är rasism och antirasism. Som om de enda politiska alternativ som finns är nyliberal EU-politik eller konservativ nationalism.

Det finns ett revolutionärt och socialistiskt arbetaralternativ. Det enda sättet att bekämpa SD:s växande inflytande är genom att föra fram en rak klasspolitik.

VEM DRAR I PENSIONSBROMSSEN? SE DÄR RASISMENS SYFTE

SVERIGEDEMOKRATERNAS OBEHAGLIGT RASISTISKA VALFILM i valet 2010 avslutas med de dramatiskt uttalade orden: "19 september kan du välja invandringsbroms före pensionsbroms. Rösta på Sverigedemokraterna."

Budskapet är övertydligt. De vegeoterande invandrarna, symboliserade av burkaklädda kvinnor puttandes på barnvagnar, hotar välfärden i allmänhet och pensionärerna i synnerhet. Invandrarna åter pensionärerna ur boet.

Verklighetsbeskrivningen är falsk. Sant är att invandrarbefolkningen för närvarande betalar in mindre till det offentliga än vad den tar ut, framförallt på grund av hög arbetslöshet. Men denna minuspost är alls inte så stor som Sverigedemokraterna gör gällande. Den hyggligaste beräkningen, utförd av professor Jan Ekberg vid Växjö universitet, talar om en kostnad om cirka 40 miljarder kronor per år.

Men i denna siffra är inte den arbetande invandrarbefolkningens bidrag till produktionstillväxten inräknad, ett bidrag som är många gånger större än dessa 40 miljarder (även om det inte manifesterar sig i offentliga inkomster, utan i vinster). Siffran tar heller inte hänsyn till att invandrarbefolkningen under 1960- och 70-talen bidrog med betydligt mer till det offentliga än vad den tog ut, framförallt för att invandrarna då i huvudsak bestod av människor i arbetsför ålder och i arbete.

Den som anser det intressant kan räkna på vad nettot hamnar över tid. Men en sak är säker. Invandringen har inte ett skvatt med pensionsbromsen att göra. Pensionsbromsen är en politisk skapelse, införd av det politiska etablissemanget och numera med anslutning från samtliga riksdagspartier, detta sedan Vänsterpartiet tvingats dra tillbaka den tidigare kritiken för lyckan att få ingå i det rödgröna samarbetet.

Offentliga pensionssystem skall inte förväxlas med privata försäkringar. Det offentliga pensionssystem är i allt väsentligt ett fördelningssystem, där de arbetande generationerna avstår en del av

sin lön till de generationer som arbetat färdigt. Inbetalda pensionsavgifter betalas ut i form av pensioner och bara en liten del fonderas som en buffert mot demografiska förändringar och svackor i sysselsättningen.

Det nya pensionssystemet har infört en privat del, genom premiepensionen, men det är fortsatt i huvudsak ett fördelningssystem.

Här skall en anmärkning göras. Invandrarna är kraftigt underrepresenterade bland pensionärerna. Endast 9 procent av invandrarbefolkningen som helhet (utrikes födda och barn till utrikes födda) är över 65 år, mot nästan 20 procent av den infödda.

Det finns inga siffror för vad detta betyder för pensionssystemet som sådant. Ekberg buntar ihop ålderspension med förtidspension, vilket ger oklara siffror. Men utifrån nuvarande sysselsättningsgrad kan man utgå ifrån att invandrarbefolkningen bidrar med mer till pensionssystemet, än vad den tar ut, särskilt som en god del av pensionerade invandrare bara är berättigade till garantipension. En god hypotes är därför att bromsen slagit till tidigare och med större kraft, om det inte varit för invandrarna.

Detta ger hela förljugenheten i Sverigedemokraternas propaganda. Den automatiska broms som nu slagit till i pensionssystemet, med sänkta pensioner som följd, är införd av sossar och moderater i skön förening, på beställning av Svenskt Näringsliv, som vill minska den del av produktionsresultatet som går till pensionsavgifter. Detta är en av poängerna med bromsen. När kapitalismen hamnar i kris, som nu, skall kapitalisterna hållas skadefria. Istället får bland andra pensionärerna betala genom lägre pensioner.

Att den högerregering som Sverigedemokraterna inofficiellt stöder på köpet infört straffskatt på pensioner och att deras utkorade statsministerkandidat Fredrik Reinfeldt cyniskt talar om pensionärerna som en hop miljonärer, när sanningen är att hälften av pensionärerna lever på existensminimum, gör naturligtvis inte saken bättre.

Anklagas den som anklagas bör. Det är kapitalisterna och deras politiker som infört pensionsbromsen och som drar frenetiskt i den, inte invandrarna. Det spelar ingen roll om invandringen reduceras till noll, pensionsbromsen finns där i alla fall och när kapitalismen går dåligt slår den obönhörligt till, på beställning från dess upphovsmän.

Vi kommunister var emot det nya pensionssystemet när det infördes och vi kräver envist att det rivs upp, inte minst på grund av den automatiska bromsen, som gör trygga pensioner till en illusion. Men det vill inte Sverigedemokraterna. I det sockersöta äldreprogrammet finns inte ett ord om att riva upp pensionssystemet och med det den pensionsbroms som Svenskt Näringsliv beställt.

När husse säger plats viftar mopsen på svansen och skäller instinktivt på invandrarna.

Sverigedemokraternas valfilm är illustrativ, framförallt på grund av den öppna rasismen, som fullständigt river av Jimmie Åkesson den polerade masken. Det hade varit bättre och mer avslöjande att TV4 visat den i ursprungligt skick, än som nu i censurerat.

Men den är framförallt illustrativ för att den så tydligt skyddar den verkliga fienden. De som infört pensionsbromsen och som sänkt pensionerna slipper undan när Sverigedemokraterna gapar mot invandrarna. Se där rasismens syfte och innebörd.

ARBETSKRAFTSIMPORTEM OCH DEN RASISTISKA SPLITTRINGEN

KOMMUNISTISKA PARTIET ÄR MOTSTÅNDARE TILL KAPITALISTERNAS IMPORT av billig arbetskraft som syftar till att pressa ner löner och försämma arbetsvillkoren för arbetarklassen i Sverige.

Någon kanske reagerar på att vi använder ordet import när det är människor av kött och blod som det handlar om. Import får en att tänka på varor och inte på människor, det låter cyniskt.

Visst är det människor det handlar om, men på samma gång är det varor, och det är ju just detta som är cyniskt. Det handlar om kapitalets organiserade import av varan arbetskraft med det utta-

lade syftet att pressa ner priset på arbetskraften överlag i Sverige.

Det är cyniskt och det är omänskligt. Det är och har alltid varit en av våra grundanklagelser mot kapitalismen. Vi vill avskaffa det system som omvandlar det som gjort oss till människor; vår förmåga att arbeta; vår förmåga att gemensamt och organiserat arbeta för ett mål som ännu bara finns i fantasin; till en vara som vi tvingas sälja till den klass om äger de medel vi har att arbeta med.

Grunden för vår kommunistiska arbetsmarknadspolitik är att vi vill avskaffa arbetsmarknaden. Vi vill avskaffa lönearbetet och befria arbetet från kapitalismens tvång. Med detta som grund är vi mot kapitalisternas försök att använda världens orättvisor till att spela ut arbetare i olika länder mot varandra.

I tider av massarbetslöshet och politisk reaktion får vi inte glömma vår antikapitalism. Kampen för arbete åt alla får inte dölja vårt motstånd mot lönearbetet som sådant. Vi kämpar inte för rätten att sälja sin arbetskraft, vi kämpar för arbetares möjlighet till drägliga liv under kapitalismen för att klassen ska bli stark nog att avskaffa kapitalismen och lönearbetet.

I tider av rasism, nationell självgodhet och med ett parti som Sverigedemokraterna på fram-marsch måste vi också vara noga med att formulera en politik som inte underblåser dessa strömningar. Vi får aldrig överge vår grundläggande proletära internationalism.

Vi är och har alltid varit internationalister. Därför har vår tidning Proletären i sitt tidningshuvud Marx och Engels stolta ord: "Proletärer i alla länder, förena er!"

Vår solidaritet finns med arbetarklassen i alla länder, inte med storföretagen och kapitalistklassen i vårt eget land.

2014 är det 100 år sedan första världskriget och brytningen mellan vår kommunistiska rörelse och den socialdemokratiska som tog och tar ställning för den egna härskande klassen. Att hävda att svenska arbetare ska ta ansvar för den egna kapitalistklassens internationella konkurrenskraft är bara ett första steg på den väg som slutade i att andra internationellen accepterade och stödde att arbetare skulle ut och dö på slagfälten för den egna härskande klassens intressen i det imperialistiska omfördelningskrig som första världskriget i grund och botten var.

Då liksom nu försökte kapitalisterna att klä in sitt vinstintresse i vackra ord om kultur, civilisation, demokrati eller framsteg. Då liksom nu finns politiska krafter som under prat om nationell stolthet och värnandet om det egna folket vill göra arbetarklassen lojal med den egna härskande klassen.

KOMMUNISTISKA PARTIET STÅR FAST VID ANTIKAPITALISMEN och den proletära internationalismen. Den svenska arbetarklassens fiende finns här i det egna landet, våra motståndare är kapitalistklassen i världen och i första hand den svenska kapitalistklassen. Vår politik syftar till att ena alla arbetare i Sverige, oavsett bakgrund eller tro, till gemensam kamp mot det kapitalistiska systemet och mot den härskande klassen. Det är detta vi menar med "Klass mot klass".

Med denna principiella ståndpunkt innebär inte att vi accepterar kapitalisternas fria import av billig arbetskraft. Det är kapitalets lönedumpning, inte vårt motstånd mot denna, som underblåser främlingsfientlighet och motsättningar mellan arbetare från olika länder.

Det är ingen slump att Sverigedemokraterna är starkast inom de fackförbund vars medlemmar drabbas värst av låglönekonkurrens. Enligt en nygjord opinionsundersökning inom LO-förbundet skulle 20 procent av Transports medlemmar och hela 30 procent av Byggnads, rösta på SD om det var val idag.

Att bekämpa kapitalets fria arbetskraftsimport och den växande rasismen i vårt land, är två sidor av samma mynt. Det handlar om att bekämpa splittringen, att kämpa för enhet.

Ju mer vi bekämpar arbetskraftsimporten, desto tydligare måste kämpa för en generös flyktingpolitik. Som kommunister är vi för att Sverige ska vara en fristad för människor runt om i världen som flyr från det elände som finns i dagens värld och som våra egna imperialister är högst skyldiga till – oavsett om det handlar om fattigdom, förtryck eller krig så finns västvärldens blodiga händer med på något sätt.

Vi är också motståndare till den mur som EU har byggt upp runt sig för att hålla människor ute.

EU:s cyniska kapitalistiska karaktär syns i det faktum att företagen tillåts importera och utnyttja arbetskraft under slavlika förhållanden för att sedan skicka ut dem igen när företagen inte har

behov av dem längre.

Samtidigt hänvisas flyktingar som söker möjligheten till bättre liv till brutala människosmugglare, de stoppas av EU:s militär eller drunknar i hundratals i Medelhavet.

Vi kommunister är humanister. Vi menar att det är människors behov som ska vara utgångspunkten, inte företagens behov av billig arbetskraft. Det handlar om människovärde, inte om marknadsvärde.

KAPITALET, EU OCH DESS SPRÅKRÖR HAR INTE drabbats av någon plötslig medmänsklighet och omtanke om världens fattiga som de vill hjälpa till bättre liv genom att se till att de kan komma till väst och arbeta.

Tvärtom så är arbetskraftsimporten en grundläggande del av världskapitalismens krig mot lönerna, den härskande klassen, framförallt i västvärldens, försök att pressa ner sina lönekostnader. Arbetsköpare är liksom alla köpare intresserade av lägsta möjliga pris.

Kriget mot lönerna är ingen svensk företeelse. Att spela ut arbetare i olika länder mot varandra för att pressa ner lönekostnaderna har varit ett genomgående drag i den nyliberala kapitalismen de gångna 30 åren.

Bakgrunden ligger i den så kallade globaliseringen. Gigantiska transnationella företag, drivna av finansvärldens skyhöga avkastningskrav, utnyttjar den kraftigt ökade tillgången på billig arbetskraft. Sedan 1980-talet har den arbetskraft som är tillgänglig för kapitalistisk exploatering mer än fördubblats i världen, från 1,5 till 3,3 miljarder människor.

Överskottet på arbetskraft har gett storföretagen enorma möjligheter att pressa lönekostnaderna genom att sänka löner och göra arbetsförhållanden osäkra.

ILO (International Labor Organization) räknade 2009 att antalet arbetare med osäkra jobb steg till över en och en halv miljard. Med andra ord tvingas hälften av världens arbetare jobba i osäkerhet. Av dessa har 630 miljoner arbetare löner på mindre än 1,25 dollar om dagen och lever därmed i extrem fattigdom.

Detta mänskliga elände är en guldgruva för kapitalet. Först och främst har de transnationella storföretagen flyttat produktionen till låglöneländer.

Detta gäller även för svensk del. De transnationella bolagen med huvudkontor i Sverige hade 1996 54 procent av sina anställda i Sverige. Tolv år senare, 2007, hade den siffran sjunkit till 31 procent.

Men det finns verksamhet som inte går att flytta utomlands – bygg, transport, vård etc. Då är alternativet att importera den billiga arbetskraften. Målmedvetet har därför alla regleringar avskaffats för att öppna upp för kapitalets fria import av billig arbetskraft.

Att spela ut arbetare inom EU mot varandra för att skapa harmoni, som det kallas, har alltid varit en grundpelare för den europeiska unionen.

Det som tillkommit på senare år är att kapitalet drivit igenom möjligheter att importera ännu billigare arbetskraft från utanför EU.

Det händer att kapitalisterna talar ut om hur de verkligen ser på framtiden. Som när finanskungen Björn "Nalle" Wahlroos, ordförande i Nordea, sommaren 2013 gick ut och hävdade att europeiska löner måste ner till kinesisk och indisk nivå för att vi ska kunna bli konkurrenskraftiga. Först när arbetarlöner i Sverige pressats ner till en tiondel av vad de är idag blir finanskapitalet lyckliga.

Finanskungen Nalle har rätt, om man ser det med kapitalistiska ögon. För att det ska bli lönsamt att investera i produktion i Sverige måste kostnaderna pressas rejält. För lönsamt i kapitalistiska mått är inte att det ger vinst, det är att det ger maximal avkastning på insatt kapital. Så länge högre vinster erbjuds på annat håll kommer kapitalet att söka sig dit. Vad detta får för mänskliga konsekvenser finns inte med i storföretagens kalkyler.

Vi står inte inför några kraftiga lönesänkningar just nu. Men om vi tittar runt om i Europa ser vi hur kapitalismen gör för att återställa konkurrenskraften. Men även om Sverige och andra västländer inte faller ner i den djupaste krisen, så är kriget mot lönerna ett faktum. Det är en process som ständigt pågår och som kan snabbas på vid en fördjupning av krisen.

Mer och mer pengar flyttas från löner till kapital, förs över från folkflertalet till finanseliten. Pengar som flyttas utomlands och som till stor del hamnar i finansiell spekulering på världens börser.

Arbetskraftsimporten är bara en del av detta. De krafter som enbart vill bekämpa importen av billig arbetskraft, men inte mobilisera till kamp mot hela den nyliberala kapitalismens krig mot lönerna, kommer bara att spela rasisterna i händerna.

SD – ETT PARTI MOT JÄMSTÄLLDHET

SVERIGEDEMOKRATERNA HAR UTSETT "KAMPEN MOT VÅLDTÄKTERNA" till en av partiets viktigaste frågor, och de talar ofta om att försvara "de svenska kvinnorna". Men vad döljer sig bakom SD:s retorik?

Först och främst kan vi konstatera att det inte är lätt att hitta något om Sverigedemokraternas åsikter i frågan. Hemsidan domineras av invandringspolitiska utspel och program, och en sökning på ordet "jämställdhet" ger bara två träffar. Detta trots att de själva alltså har utnämnt våldtäkterna till den viktigaste valfrågan.

Men Sverigedemokraterna har i alla fall några konkreta förslag som särskilt rör kvinnor:

- Riv upp föräldraförsäkringen och avskaffa dagar som är reserverade åt endera föräldern. SD vill att mamman ska kunna ta ut alla föräldradagarna.
- Vårdnadsbidrag istället för förskolor. Sverigedemokraterna vill se mer lösningar av typen vårdnadsbidrag, det vill säga att mamman får en liten summa pengar för att stanna hemma med barnen istället för att barnen går i förskola. SD vill dessutom införa ett generellt förbud mot att erbjuda barnomsorg till barn till arbetssökande eller föräldralediga i mer än 15 timmar per vecka.
- Inskränk aborträtten. Sverigedemokraterna vill avskaffa fri abort efter 12:e veckan (gränsen går i dag vid 18 veckor). SD vill också undervisa unga om "de etiska aspekterna av abort".

Förslagen tydliggör att SD:s familjepolitik grundas på åsikten att "flickor och pojkar är födda olika och detta förhållande ska bejakas", som partiet självt skriver i sina riktlinjer.

Utifrån en sådan utgångspunkt blir det följdriktigt att kvinnan ska ta ansvar för hem och barn, medan mannen blir familjeförsörjare. SD:s syn på våra könsroller som biologiska är sammanknuten med partiets vurmande för kärnfamiljen. En kvinna, en man och deras barn som lever ihop är fundamentet i Sverigedemokraternas idealsamhälle.

Här betonas också vikten av "fortplantning". Sverigedemokraterna oroar sig över att svenskfödda kvinnor föder för få barn, och partiet vill därför uppmuntra barnafödandet.

Men hur var det då med våldtäkterna? Sverigedemokraterna talar om en våldtäktsvåg som sveper över Sverige. Denna vill SD stoppa med hårdare flyktingpolitik. Men för det första är talet om en "våldtäktsvåg" kraftigt överdrivet, och för det andra så begås de flesta våldtäkterna av män som är födda i Sverige.

Med andra ord är minskad invandring ingen lösning på problemet. Det krävs helt andra åtgärder för att minska våldtäkterna, men sådana åtgärder är inte bara SD ointresserade av – de motarbetas

till och med av partiet.

En bidragande orsak till att män våldtar och till att rättsväsendet i många fall ifrågasätter offret istället för gärningsmannen är nämligen just de stereotypa könsroller som Sverigedemokraterna vill bejaka. Dessutom håller SD kärnfamiljen helig, men en betydande del av våldtäkterna sker inom äktenskapet.

Om Sverigedemokraternas djupt reaktionära visioner skulle bli verklighet så innebär det med andra ord inte något skydd för kvinnor. Tvärtom skulle ojämlikheten öka, och kvinnors utsatthet bli ännu större.

SD – FÖR KAPITALISM OCH SMÅFÖRETAGANDE

UTMÄRKANDE FÖR SVERIGEDEMOKRATERNA ÄR POPULISMEN. Den blir särskilt tydlig när vi försöker granska SD:s arbetsmarknadspolitik utifrån deras egna dokument och offentliga framträdanden.

Så inleds idédokumentet "Riktlinjer för en Sverigedemokratisk arbetsmarknadspolitik" med en helgardering, "Sverigedemokraterna utgår från en pragmatisk, tvärpolitisk hållning inom det arbetsmarknadspolitiska området".

Partiet förklarar att dess "politiska inriktning kan komma att skifta beroende på underliggande förutsättningar, politiska förändringar och skiftande konjunkturläge", allt för att "tillvarata nationens intresse".

Att partiet har en pragmatisk syn på arbetsmarknadspolitiken framgår av den helomvändning partiet gjort de senaste åren.

När tidningen Dagens Arbete i december 2007 granskade Sverigedemokraternas dåvarande handlingsprogram framgick det att partiet ansåg att fackföreningarna har för stort inflytande och att de fackliga rättigheterna kraftigt skulle inskränkas.

- Medbestämmandelagen, MBL, skulle avskaffas.
- Fler undantag i Lagen om anställningsskydd, Las, skulle tillåtas.
- Göra det billigare för företag att säga upp anställda av personliga skäl.
- Förbjuda facket att vidta stridsåtgärder mot arbetsplatser där det saknas medlemmar.
- Förbjuda arbetskraftsinvandring.
- Inte lägga pengar på arbetsmiljö.

För Sverigedemokraterna innebar dessa åsikter närmast farsartade motsägelser. Samtidigt som partiet är motståndare till arbetskraftsimport för att det dumpar svenska löner reagerade de upprört mot Byggnads blockad mot skolbygget i Vaxholm, som just syftade till att förhindra lönedumping från utländsk arbetskraft.

Nu har dock partiet bytt fot och stöder, med några få undantag, den "svenska modellen". Det handlingsprogram Dagens Arbete granskade för tre år sedan finns inte längre på partiets hemsida, utan i valrörelsen och kommande mandatperiod gäller det inledningsvis citerade "idédokumentet".

- Partiet vill fortsatt försäkra Las och tillåta fler undantag från turordningsreglerna.

- Förbjuda arbetskraftsinvandring, dels genom att riva upp gällande regelverk men också genom att inte tillåta permanenta uppehållstillstånd och begränsa anhöriginvandringen.
- Skrota instegsjobben och avskaffa all form av positiv särbehandling.
- A-kassan ska höjas.
- Den svenska modellen ska försvaras genom att verka för att EU:s utstationeringsdirektiv avskaffas.

I Sverigedemokraternas material lyser klassfrågan med sin frånvaro. Arbetsmarknadsfrågor diskuteras utan att överhuvudtaget nämna ordet "klass" eller "arbetare".

SD förespråkar "stabilitet" på arbetsmarknaden som en bra grund för "nöjda löntagare samt ett produktivt näringsliv", vilket förutsätter "en väl avvägd kompromiss mellan å ena sidan löntagarnas intresse av trygghet och goda försörjningsmöjligheter och å andra sidan arbetsgivarnas intresse av handlingsfrihet och tillväxtpöjligheter".

Sverigedemokraterna vill att förhållandet mellan arbetare och kapitalister ska vara en gemytlig och korporativ sörgårdsidyll. För partiet existerar inte klassmotsättningar, utan fackföreningarna ska tillsammans med arbetsgivarorganisationer ta ansvar för den idylliska tillvaron.

Genomgående för Sverigedemokraterna är vurmandet för kapitalismen och företagandet, där framförallt småföretagarna sätts på piedestal.

HÅLL SD BORTA FRÅN EU-MOTSTÅNDET

ALMEDALSVECKAN ÄR ETT MEDIEJIPPO. Gräddan av politiker, journalister, pr-företag, bloggare etc lämnar för en vecka sin trygga tillvaro innanför Stockholms tullar och minglar istället med varandra i den gotländska solen. Inte mycket att imponeras över, men med en fullt, i dubbelbemärkelse, mobiliserad journalistkår görs jippet till något betydligt större och viktigare än vad det är.

2012 inleddes veckan av Sverigedemokraterna, vilket Jimmie Åkesson nogsamt gjorde en poäng av i sitt tal. Att på tio år gå från den politiska kylan till att få hälsa etablissemangen välkomna till Almedalen är en lika imponerande som skrämmande resa.

Jimmie Åkessons tal var ganska förutsägbart. Rättssäkerhet och annat trams får inte stå i vägen när lagen och ordningen ska återupprättas, så föreslår Åkesson att Sverige ska kopiera USA:s lagar mot organiserad brottslighet. Moderaterna har fått en allvarlig konkurrent när det gäller högerns klassiska politik att piska upp rädsla och osäkerhet för att vinna politiska poänger.

Föga förvånande ägnar Åkesson en stor del av talet till att peka ut invandringen som roten till allt ont. Massarbetslöshet, nedskärningar, ökad fattigdom, kriminalitet och fan och hans moster är alla resultat av den svenska invandringspolitiken i Sverigedemokraternas verklighetsbeskrivning.

Innan invandringen var Sverige ett enda blont lyckorike enligt Jimmie Åkesson. I sitt tal målar han med breda penseldrag och per-albiska plagiat upp denna saltkråkeidyll. Ett etniskt homogent Sverige med blonda sommarbarn och där Farbror Melkers rågblonda och ständigt leende dotter Malin får sköta hemmet och barnen. Ett Sverige där hjulen snurrar obehindrat för de svenska företagen och arbetsmarknaden är stilla och harmonisk som en insjö en sommarkväll.

Strejker, klasskamp, muslimer och påtvingad föräldraledighet för pappor lyser med sin frånvaro, i det sverigedemokratiska lyckorike som aldrig har funnits annat än som ett socialkonservativt fantasifoster. Men målgruppen är tydlig. Åkesson försöker vinna poänger på den folkhemsnostalgi, som inte minst socialdemokratin ständigt underblåser.

De försöker profitera på den folkliga ilskan mot det samhälle som det nyliberala systemskiftet skapat och på minnet, framför allt hos en äldre generation, om en tid då de många hade det bättre än nu.

Sverigedemokraternas motstånd mot nyliberalismen ska inte överdrivas. Det är framförallt en retorik för att bredda väljarunderlaget. En genomgång av vad de faktiskt gjort under sina snart två

år i riksdagen visar att de i allt väsentligt stödjer och accepterar nyliberalismens ramar – budgettak, överskottsmål, lönenedpressning etc. Åkesson spekulerar i folks okunnighet, men att låtande och görande inte går hand i hand är visserligen inte unikt för Sverigedemokraterna.

Samtidigt är kritiken av nyliberalismen ideologiskt grundad. Sverigedemokraterna är inte ett nyliberalt parti, men så länge den härskande klassen inte har övergett den nyliberala kungsvägen stannar Åkessons kritik vid retoriken. Den som vill bli en maktparti under kapitalismen, kan inte utmana de verkliga makthavarna.

ÅKESSONS TAL GÅR HELT I LINJE MED UTVECKLINGEN INOM det som brukar kallas extremhögern i Europa. I en tid när den nyliberala kapitalismen befinner sig i kris, när EU-projektet skakar i sina grundvalar, ser de möjligheter för en ny höger att vinna mark. De kallar sig följdriktigt ”den nya högern”.

När kapitalismen hotas av sina egna inneboende motsättningar finns öppningar för en höger som betonar socialkonservatism och kristendom istället för nyliberalt kassabokstänkande. Med utgångspunkt från den arabiska våren och de hårdnande klasstriderna i Sydeuropa påpekar Åkesson följdriktigt behovet av ett konservativt parti i dessa ”omstörtande tider”.

Det är från denna utgångspunkt som Åkesson försöker lägga sina brunkladdiga labbar på det svenska EU-motståndet. I talet kallar han EU för en monsterstat och önskar dess fall. Istället för en monsterstat styrd av byråkrater och ekonomer i Bryssel ska de fria och självständiga nationalstaterna återupprättas. Retoriken är bedräglig och skulle lika väl kunna uttalas i Proletären eller var som helst inom det traditionella svenska EU-motståndet.

Retorik är en sak och politik en annan. Vårt och Sverigedemokraternas EU-motstånd har inget gemensamt. Till skillnad från många andra europeiska länder så har EU-motståndet i Sverige redan från början varit en vänsterfråga, eller rättare sagt haft en tydlig antikapitalistisk profil. EU-motståndet har ständigt pekat ut unionen som den storföretagens sammanslutning som den är. Det nationalistiska EU-motståndet därmed marginaliserats. När tidigare EU-kritiker och –motståndare överger kampen mot EU bjuder man samtidigt Sverigedemokraterna på stora potentiella opinionsframgångar.

Att Sverigedemokraterna försöker ta över EU-motståndet och fylla det med sitt nationalistiska innehåll, innebär inte att vi kan backa i frågan av rädsla för att låta som dem. Vi måste bli ännu tydligare i vårt antikapitalistiska och internationalistiska EU-motstånd. Vår kamp för att Sverige ska lämna EU är inte en strid för att gå tillbaka något förflutet, det är en avgörande strid för framtiden.

Kampen för ett svenskt EU-utträde är givetvis en nationell fråga, som marxister står vi upp för den nationella självständigheten. Men detta är inte hela sanningen och för ett revolutionärt arbetarparti är det faktiskt inte huvudsaken. Kampen mot EU är en klasskampsfråga, vilket utvecklingen i Grekland visar tydligt.

Vi har hela tiden hävdat att det finns en revolutionär potential i EU-motståndet. När den härskande klassen i Europa pantsätter sin heder och ära till ett projekt som för var dag blir allt tydligare i sin folkfientlighet, då undergrävs borgarklassens grepp över arbetarklassen och folkflertalet. När etablissemangets verklighetsbeskrivning går allt mer på tvärs mot den verklighet folk faktiskt står inför, då sker öppningar för en politik som vill något helt annat.

En sådan politisk kris står ännu inte för dörren i Sverige, men vi ser den uppstå i land efter land i Europa. Men för att EU-motståndet ska bli denna öppning för en revolutionär och antikapitalistisk politik måste motståndet hållas rent från det nationalistiska bruna smutset.

SD OCH KRIGET MOT ISLAM

I DET TERRORMANIFEST SOM ANDERS BEHRING BREIVIK publicerade när han genomförde sitt blodiga dåd i Norge 2011 beskriver han sitt mål som ett monokulturellt kristet Europa utan muslimer och kulturmarxistiska förrädare. Brevik föreställer sig att målet ska vara uppnått år 2083, vilket även är namnet på terrorismanifestet.

Massmordet på Utøya och bomben i Oslo var början på detta korståg. På väg mot målet ställer

Breivik två ultimatum:

1. Innan 2020 måste Europas muslimer konvertera till kristendomen, döpa sig till kristna namn, överge sina utomeuropeiska språk och främmande seder – annars måste de förbereda sig på fördrivning och död.

2. Om inte militären i Europas länder tar sitt ansvar och genom statskupper inför undantagslagar, avrättar förrädarna, förbjuder islam och fördriver muslimerna, så måste Tempelriddarna, som Breivik företräder, ta saken i egna händer och utlösa inbördeskrig mot muslimer och förrädare, "Tusentals oskyldiga kommer att dö", skriver Breivik.

Breivik är inte ensam om sin syn på världen. Uppfattningen att det pågår ett krig mellan det kristna Europa och den muslimska världen sitter på 20 mandat i den svenska riksdagen. En av de värsta islamofoberna är Kent Ekeroth. Efter järnrörsskandalen tvingades Ekeroth att tillfälligt kliva ur rampljuset, men han sitter kvar i riksdagen och tillhör SD:s innersta kärna.

Knappt ett år innan massakern på Utøya skrev Kent Ekeroth i Aftonbladet (12 september 2010) om hotet från islam:

"I dag står vi i Europa inte mot ett militärt hot. Vi är inne i en ny fas av ett regelrätt krig som vi inte har inlett. Det är 1400 år gammalt och det har inte förändrats nämnvärt."

Kriget mot islam som en fortsättning på korstågen är också temat i Kent Ekeroths artikel "Islam vs kristendom" som han publicerade på sin blogg den 22 juli 2010.

Här skriver Ekeroth att korstågen var en "defensiv aktion mot muslimsk expansion". Han menar att "Västvärlden måste sluta att förbanna sin egen historia" för "annars blir det omöjligt att försvara sig".

Avslutningsvis attackerar han "det mångkulturella och relativistiska tankesättet" som banar väg för islamiseringen och som har "medfört att vi fått ledare som visar öppet förakt för vår kultur och historia". Kent Ekeroth riktar framför allt in sig på socialdemokraternas dåvarande ordförande Mona Sahlin.

En svensk riksdagsman uttrycker samma världsbild som det tog Anders Behring Breivik 1500 sidor att formulera. Det pågår ett krig mellan den kristna västvärlden och islam. Fienden utgörs inte bara av muslimer utan i ett första steg av de politiska krafter från socialdemokraterna och vänsterut som i Breiviks manifest kallas "kultur-marxister". Dessa "kultur-marxister" är en femte kolonn, de är landsförrädare som samarbetar med fienden.

SD OCH UTØYA

NÄR MASSAKERN I NORGE VAR ETT FAKTUM vred sig Jimmie Åkesson värre än en heroinist på avvänjning när han tvingades förhålla sig till massmordet i Norge. Givetvis tvingades Åkesson ta avstånd från handlingen. Han är kanske ärligt upprörd, framförallt för att terrordådet försvårar Sverigedemokraternas idoga försök att putsa upp sin fasad.

Åkesson kan ta avstånd från dådet, men inte från det politiska motiv som ligger bakom. Därför att Jimmie Åkesson och Anders Behring Breivik båda är korsriddare i samma heliga krig mot islam,

Fakta: Sverigedemokraterna och Israel

Sverigedemokraterna tävlar med Folkpartiet om att vara det mest Israelvänliga partiet i den svenska riksdagen. Partiet har vid ett flertal tillfällen deltagit på delegationsresor till Israel tillsammans med andra fascistiska och högerextremistiska europeiska partier. Delegationerna har fått träffa Israels premiärminister Benjamin Netanyahu.

Banden mellan dagens europeiska rasister och högerextremister och Israel är starka och logiska. SD och de övriga nationalistiska partiernas program är ett etniskt homogent land vars främsta fiende är islam och muslimer. Det är ju just detta Israel är. Givetvis går Jimmie Åkesson i gång när israeliska ministrar, som utrikesminister Avigdor Lieberman, förespråkar etnisk rensning.

Antisemitism och sionism är inte varandras motsatser. Tvärtom är det två sidor av samma mynt. Grundtanken är den samma, en stat kan och skall endast bebos av ett folk.

om än med olika medel och i olika arenor. Därav Åkessons bryderi.

Ingen påstår att Sverigedemokraterna höll i vapnet på Utöya, lika lite som någon hävdar att 1930-talets svenska hemmanassar skruvade på några gaskranar i Auschwitz. Även på 30-talet fanns det svenska nazister som ansåg att Nazitysklands blodsvälde utgjorde ett hinder för att de skulle kunna nå ut till den bredare svenska publiken.

Men att den svenske führeraspiranten Sven-Olof Lindholm redan 1934 försökte distansera sig mot Tyskland ändrar inte skuldbördan av att vara en del av samma politiska rörelse och förespråkare för samma rasistiska propaganda som fick sina yttersta konsekvenser förverkligade i gaskammarna.

I SINA KOMMENTARER FÖRSÖKER JIMMIE ÅKESSON låta som alla de andra i sin upprördhet över denna attack på demokratin och det öppna samhället. Detta ligger helt i linje med Åkesons politiska mission att så långt det är möjligt tvätta Sverigedemokraternas byk för att passa in bland de andra och bli en verklig politisk kraft. Bomberjackor har bytts mot kostym och slips. Skrikig rasism och storsvenskhet har ersatts av lugna framställningar om sig själva som de nedtystade sanningssägarna. Istället för nazistmarscher och sieg heliande gäller champagne på innerstadskrogar.

Terrordådet i Norge stänker blod på den rena tvätt som Jimmie Åkesson och hans gäng arbetat så hårt med.

Den allmänna invandringsfientlighet som tidigare utgjorde den gemensamma nämnaren i Sverigedemokraterna och dess föregångare Bevara Sverige Svenskt, gjorde det svårt för partiet att komma in i politikens värme. Detta ändrades när invandrare i allmänhet byttes ut mot muslimer i synnerhet. Istället för en skrikig röst på politikens yttersta högerflank, blev man den tydligaste uttolkaren av den imperialistiska korstågsretorik som framförallt gällt efter att George W Bush proklamerade krig mot terrorismen.

En av ideologerna bakom 2000-talets korstågsimperialism är Samuel P Huntington, som i sin bok *Civilisationernas kamp* från 1996 skriver att "det grundläggande problemet för västvärlden inte är islamistisk fundamentalism. Det är islam."

Denna islamofob har skolats på både Yale och Harvard och anses därför fin nog att studeras inom breda kretsar av borgerligheten.

Sverigedemokraternas islamofobiska ideologer är framförallt tidigare nämnda Kent Ekeröth och hans tvillingbror Ted. Båda bröderna pryder sina bloggar med parollen "Stoppa islamiseringen"

högst upp och Ted Ekeroth propagerar på sin hemsida för ekonomiskt stöd till Anti-islamiseringsfonden.

Det kan tilläggas att de både bröderna, precis som Anders Behring Breivik är devota Israelvänner. Ted Ekeroth fick 2007 Hertzlpriset av World Zionist Organization för sina "exceptionella" insatser för Israel och sionismen. Tvillingarna organiserade tillsammans Sverigedemokraternas hyllningsmanifestation till Israel på 60-årsdagen.

Bröderna Ekeroth är också grundare till Forum mot islamisering som anordnar seminarier där en inbjuden talare har varit den brittiske IT-miljonären Alan Lake som är grundare av den våldsamma British Defence League. Alan Lake berättade häromåret i en intervju i norska TV2 att "Jag är beredd att avrätta islamister".

ISLAMISERINGSMYTEN

IDÉN OM HOTET MOT DET SVENSKA HAR ALLTID VARIT RAMEN FÖR SD:S POLITIK, men idén har utvecklats och förgrovats över tid. "Låt Sverige förbli Sverige", heter det i principprogrammet från 2005. Vilket antyder att det ännu finns räddning för det stackars landet. "Ge oss Sverige tillbaka", heter det istället på en affisch i 2010-års valrörelse. Det stackars landet är alltså numera förlorat och måste återerövas.

Man kan invända att detta budskap inte nödvändigtvis behöver tolkas som invandrarfientligt, utan att det anknyter till en känsla hos inte minst äldre socialdemokratiska väljare, som saknar det folkhem de var med och byggde upp som inte längre finns. En saknad som det finns fog för.

En sådan anknytning finns säkert. Men SD-budskapet måste ändå tolkas som rent invandrarfientligt. Eftersom SD bara definierar invandrarna och invandringpolitiken som hotet mot Sverige och det svenska.

Denna förskjutning går hand i hand med SD:s övergång till en alltmer extrem islamofobi. SD är fortsatt ett invandrarfientligt parti, men numera är det islam och muslimerna som utgör det stora hotet, som grupp. Eller för att vara mer exakt: Det är invandrarna från muslimska länder som utgör det stora hotet, oavsett om de är troende eller ej. För att de alla påstås komma från en våldsam, icke-demokratisk, kvinnoförtryckande, sexuell överaktiv och inte minst expansionistisk kultur.

Detta är vår tids variant av den judiska världskonspirationen. Muslimerna sprider sig över världen för att ta över den. Det var detta hot – som SD döpt till islamiseringen av Sverige – som Jimmie Åkesson har utmålat som "vårt största utländska hot sedan andra världskriget".

Förskjutningen är flera år gammal och den har förvandlat SD till ett islamofobiskt parti, till ett parti som demoniserar invandrare från muslimska länder som pådyvlar dem kollektiva, ondskefulla egenskaper. Detta är inget annat än ren rasism.

Islamofobin tar sig bitvis makabra former. I SD-kuriren talas det på fullt allvar om en muslimsk ockupation av Sverige och andra länder, genomförd med hjälp av "demografiska stridsmedel".

Flyktingar från muslimska länder är inga flyktingar, utan soldater i den muslimska ockupationsarmén, givetvis med order att yngla av sig på muslimers välkända vis. Om inte invandringen räcker till skall barnafödandet slutföra ockupationen.

När riksdagsmannen Richard Jomshof var redaktör för SD-Kurirens redaktör försökte han räkna ut när den muslimska ockupationen av Sverige skulle vara ett faktum. Han slog vilt på sin miniräknare och kom fram till att Sveriges öde kommer att vara slutgiltigt beseglat år 2032. Då kommer muslimerna att vara i majoritet här i landet och då kommer de obevekligen att införa sina sharialagar, med stening och allt.

Detta är alltså skrivet på fullt allvar.

Redan nu kräver SD-skribenter att de undanskuffade svenskarna skall betecknas som ursprungsbefolkning, med de rättigheter som hotade minoriteter tilldelas i internationell lag. Vi skall därigenom garanteras rätten att fira jul och midsommar, traditioner som enligt SD redan idag är hotade av ockupationsmakten.

Man skulle kunna skratta åt eländet. Om det inte vore för att det ingår i ett internationellt mönster, givet av den propaganda som omger kriget om oljan. Enligt propagandan handlar inte impe-

rialismens krig i Irak och Afghanistan – och kanske snart nog i Iran – om olja, utan om civilisation.

Det är ett civilisationernas krig, som Samuel Huntington uttrycker det, en kamp mellan civilisation och talibanism, där USA modigt försvarar civilisationen mot det muslimska hotet.

SD är det tydligaste svenska uttrycket för denna imperialistiska krigspropaganda.

Islamofobin är som sagt vår tids variant av myten om den judiska världskonspirationen. Det skall inte tolkas som om vi i en framtid kommer att se nya tåg rulla mot nya Auschwitz. Så mekaniskt upprepar sig inte historien.

Men det finns ändå paralleller. Som idén om att muslimer inte låter sig integreras och att de därför måste avskiljas. Låt höra vad SD-Kuriren har att säga om den slutgiltiga lösningen på detta problem.

Så här skriver SD-Kuriren i april 2005: "Vad är lösningen? Omfattande hemsändelse av muslimer bosatta i Europa är det enda som kan förhindra Europas förvandling till ett koloniområde i utkanten av den stagnerande muslimska världen."

Etnisk rensning är lösningen. Nu som då.

Alla vet vi att antalet människor med bakgrund i muslimska länder har blivit fler i Sverige, det har USA:s krig i Jugoslavien, Somalia, Irak och Afghanistan sörjt för, liksom Israels terror mot palestinierna. Vi har dessutom många flyktingar från Iran och Turkiet och från länder i fd Sovjetunionen.

Siffrorna varierar, men totalt rör det sig om mellan 300 000 och 350 000 personer. Vilket betyder att invandrarna från muslimska länder utgör mellan 3 och 4 procent av befolkningen i Sverige.

NU ÄR MUSLIM EN RELIGIÖS BETECKNING, SOM KRISTEN, varvid det finns både kristna, som assyrier, och icke troende, som de flesta iranier, bland flyktingar från muslimska länder. Enligt Nämnden för statligt stöd till trossamfund finns det idag 106 327 medlemmar i islamiska församlingar i Sverige, att jämföra med 6 751 952 medlemmar i Svenska Kyrkan och 744 844 medlemmar i andra kristna kyrkor. Enligt nämnden utgör muslimerna därmed 1,41 procent av de religiöst organiserade i Sverige och de organiserade muslimerna 1,14 procent av befolkningen i Sverige. Muhammeds ockupationsarmé är inte imponerande stor.

Nu är det med organiserade muslimer som med organiserade kristna, långtifrån alla är regelbundet utövande. Långtifrån alla kan rentav vara regelbundet utövande eftersom det bara finns ett drygt tiotal officiella moskéer i Sverige.

En grov uppskattning säger att de utövande muslimerna uppgår till högst 50 000 personer vilket betyder att de utgör högst 0,53 procent av Sveriges befolkning.

Det är alltså denna lilla minoritet som enligt SD är i full färd med att införa sharialagar i Sverige.

Nu kan också små minoriteter utöva stor makt i ett samhälle. Genom ägande eller genom att uppbära avgörande funktioner, som på sin tid mandarinerna i Kina.

Men tittar man på listan över Sveriges hundra rikaste finns inte ett enda arabisktklingande namn. Sak samma i börsbolagens styrelser. Inte ens kuwaitägda OKQ8 håller sig med någon liten shejk i den svenska ledningsgruppen.

Efter ivrigt gogglande hittar vi till slut något som åtminstone liknar en muslimsk kapitalist. Men då handlar det om den gamle skojaren Refaat el-Sayed, som numera bedriver sin verksamhet i Egypten. Inte mycket till hot mot Sverige.

Sak samma i den politiska maktens boningar. I riksdagen innan valet 2010 fanns nio ledamöter med namn som klingar av den muslimska världen. De utgjorde 2,57 procent av ledamöterna, viket gav en underrepresentation för människor med muslimskt ursprung.

Men på kulturens område måste väl ändå islamiseringen märkas. Eftersom den påstås hota den svenska kulturen så till den grad att denna enligt SD är nästintill utrotningshotad.

Om vi då bortser från kulinariska influenser som kåldolmar, kebab och falafel, som väl till och med Jimmie Åkesson vid tillfälle kan glufsa i sig, och om vi bortser från att de hemska muslimerna givit oss vårt siffersystem och att de återbördat det antika arv som den kristna kyrkan gjorde allt för att utplåna, så för islam en mycket anonym tillvaro.

När såg du senast en tv-serie producerad i Egypten och när hörde du senast den låt som toppar

musiklistan i Jordanien?

Om vi undersöker bokutgivningen, som borde vara en handfast mätare på eventuell kulturimperialism. En ockupant måste erövra makten över tanken.

Enligt Kungliga bibliotekets enhet för nationalbibliografi utkom år 2008 hela 26 182 titlar på svenska. Av dess var 3604 översättningar, varav 2490 från engelska och 14 från arabiska, persiska och kurdiska. 70 procent av översättningarna härrör alltså från den anglosaxiska världen och bara 0,38 procent från den muslimska.

Sak samma med utgivningen på främmande språk. Av 6512 titlar utgivna i Sverige under 2008 är 5873 skrivna på engelska och bara 117 på arabiska, persiska och kurdiska.

Det ger en muslims uppgång till hela 1,79 procent. Men det är inte mycket att komma med jämfört med engelskans 90,18 procent.

Visst avslöjar bokutgivningen en slags kulturimperialism. Men då rakt inte från islam. Hotet mot den svenska kulturen utgörs av anglofieringen, ett fenomen som märks i bokutgivningen och som är övertydligt så snart vi kommer till film-, tv- och musikutbud.

VAD ÄR SVENSKT? JA, SANNERLIGEN INTE DET KUNGAHUS SOM SD HYLLAR. Prinsessgemålen Daniel Westling är kungahusets allra förste svensk. Alla andra tidigare medlemmar i huset Bernadotte är invandrare eller av invandrarbakgrund.

Julen är kanske svensk – om man klär av den de yttre attributen, som det religiösa, som är semitiskt, som julgranen, som är tysk, som Lucia, som är italienska, och som Kalle Anka, som är bara alltför amerikansk. Men julen som midvinterblot har gamla skandinaviska anor, precis som mid-sommarens frejdiga fruktbarhetsrit.

En SD-företrädare från Skåne fick frågan vad partiet menar med svensk folkdans, varvid han naturligtvis inte kunde säga bugg eller foxtrot, som oavsett ursprung är vår tids folkdanser, utan han fick klämma till med Små grodorna och Råven raskar över isen.

Det finns de som helt förnekar de nationella, som betraktar nationen som en fiktiv konstruktion. Det gör inte marxister. Vi betraktar nationen som en historisk kategori.

En historisk kategori är en företeelse som uppstår och försvinner i historien, beroende på hur det mänskliga samhället utvecklas. Så är det med nationer. De har inte alltid funnits och de kommer inte alltid att finnas, men de finns i den parentes av historien som kapitalismen utgör.

Som historisk kategori är nationer inte är något fixt och färdigt och oföränderligt. De utvecklas och berikas av influenser utifrån, av påverkan från andra kulturer, vilket vi skall vara tacksamma för. Men de påverkas också och inte minst av kampen inom dem. För även om nationer finns, så upphäver de inte klasserna. De utgör bara en ny ram för klasskampen.

Detta är helt avgörande när vi närmar oss det svenska. För det svenska är inte klasslöst.

Det sägs att invandrare måste anpassa sig till svensk kultur och svenska normer. Åkesson säger det. Björklund säger det. Alla säger det.

Det kan synas rimligt. Man skall ju som bekant ta seden dit man kommer. Men vems sed är det man skall ta efter och anpassa sig till? Skall invandrarna ta efter det borgerliga fjäsket för kungahuset och för det tärande sk näringslivet? Nej tack.

Skall de anpassa sig till Martin Luthers bud om att du skall arbeta i ditt anletes svett och i övrigt vörda gud och överheten? Nej tack. Den förbenade Luther borde dras upp ur den svenska folksjälen med tång.

Skall man ta efter seden att stå med mössan i hand och be chefen om en liten ynnest? Eller seden att överlåta den kollektiva kampen på ombudsmän? Nej tack.

Skall man ta över seden att supa skallen av sig till helgen? Då avråder vi å det bestämdaste.

Eller skall man kanske ta över sedan att beställa in två flaskor champagne på krogen för att sedan be kyparen hålla ut den ena, för att visa hur rik man är? Nej, nej, nej!

Men om det är den folkliga kamptraditionen invandrarna skall ta över är jag med på noterna. Låt oss berätta om Engelbrekt, Nils Dacke och August Palm och varför inte om Olof Palme. Om det är tankarna på rättvisa och solidaritet och jämlikhet som är svenska, så säger vi utmärkt.

Om det är kärleken till naturen och sommaren och möjligheten att njuta av naturen och somma-

ren, som är svensk tradition, då säger vi varsågoda. Njut som vi!

DET ÄR ALLS INTE SÅ ATT VI FÖRNEKAR FÖREKOMSTEN AV SVENSK KULTUR. Den finns och den är värd att värna, inte minst i en tid då vi översköls av amerikansk skräpkultur.

Poängen är att en klassmedveten arbetarrörelse inte ska begära att invandrare skall börja vifta med svenska flaggan och att de prompt måste byta ut hemlandets musik mot Lasse Stefanz. Och ska då rakt inte begära att de skall dansa Små grodorna med Jimmie Åkesson.

Vi begär att arbetare skall uppträda som arbetare, oavsett om de har sina rötter i Sverige eller i andra länder och oavsett vilken gud de eventuellt tillber.

Klassgemenskapen är den primära. Om arbetare bara uppträder som arbetare får de dansa vilka danser de vill och hålla på vilket landslag de vill och tillbe vilken gud de vill. Såväl det nationella som det religiösa är underordnat det klassmässiga.

Vi behöver inte älska Sverige som det var, som Jimmie Åkesson, eller som det är, som Fredrik Reinfeldt. Men vi bör definitivt älska Sverige som det skulle kunna bli.

Sverigedemokraterna har rakt motsatt uppfattning vad gäller det klassmässiga. I SD:s värld finns inte klassgemenskapen. Arbetarklassen är ett konstruerat kollektiv, uppfunnet av lömska krafter i syfte att dra isär ett samhälle som hålls ihop av de djupt rotade och för alla tider givna gemenskaperna familj, hembygd och nation.

Dilemmat i kampen mot SD är att goda delar av de krafter som står eller säger sig stå mot SD delar SD:s grundläggande samhällsuppfattning. Klasserna finns inte och därmed inte heller klassgemenskapen. Det ger en halvhet i kampen som är uddlös i förhållande till de arbetare som av en eller annan anledning lockas av SD:s budskap. Hyllningar till mångkulturen biter inte på människor som inte ser de verkliga orsakerna till samhällsproblemen och som därför griper efter de enkla lösningarna.

Men vad annat skall de borgerliga SD-motståndarna säga. De kan ju inte anklaga ett kapitalistiskt klassamhälle de inte erkänner existensen av eller den politik de själva representerar.

Det finns en schablonbild av Sverigedemokraternas väljarkår. Som säger att det nästan uteslutande består av socialt utsatta arbetare med närhet till invandrarproblem och med bakgrund som sosseväljare.

Det är falsk bild. Enligt SVT:s vallokalsundersökning, VALU, som är den statistik som finns tillgänglig, hämtade SD i år flest nya väljare från Moderaterna och nästan hälften av SD-väljarna betecknar sig som stående till höger i politiken.

Också valsiffrorna visar upp en spretig bild. I Malmö har SD gått kraftigt fram i ett arbetarområde med omedelbar närhet till Rosengård, vilket bekräftar schablonen. Men då hör det till pjäsen att SD gjorde ett mycket bra val också i Lekeberga på Närkeslätten, som är Sveriges mest invandrar-glesa kommun, och ett av sina sämsta val i Stockholm, som är den mest invandrantäta.

Det man kan säga om SD-väljarna är att de förenas i sin skepsis mot den förda invandringspoli-

tiken. Men i övrigt kommer de från alla sociala skikt.

För vår del intresserar vi oss för arbetarväljarna. Som utgör ungefär hälften av SD:s väljarkår. Hur få dessa arbetare att förstå att det inte är invandrarna som utgör problemet i dagens Sverige, utan kapitalismen?

Det är en helt nödvändig uppgift att lösa, inte primärt för att stoppa SD, utan för att arbetarklassen skall kunna göra motstånd mot kapitalistisk offensiv och högerpolitik. En splittrad arbetarklass är oförmögen att kämpa. Sparka uppåt, inte nedåt! säger vi.

Vem är det som utgör hotet i krisens Sverige? Är det den beslöjade muslimska kvinnan, om än så främmande i apparitionen? Eller är det SE-bankens vd Annika Falkengren, så blond och så svensk och så helt utan skrupler vad det gäller att berika sig själv och bankens aktieägare på skattebetalarnas bekostnad?

Kom ihåg SD:s beryktade valfilm från 2010, som utöver att den var förbehållslös rasistisk var rakt igenom förljugen. Symboliken sa att invandringen sänker pensionerna. Men det är inte sant. Det är pensionsuppbyggnaden som sänker pensionerna, mycket medvetet och med bifall från såväl högerallians som rödgröna, detta genom bromsen i det nya pensionssystemet.

Faktum är invandrarbefolkningen bidrar med mer till pensionssystemet än vad den får ut ur det, detta genom att invandrarna är överrepresenterade i den arbetsföra befolkningen, vilket nästan jämnar ut skillnaden i sysselsättning, och kraftigt underrepresenterade bland pensionärerna.

Detta påpekade vi i Proletären. Men givetvis kunde vare sig Fredrik Reinfeldt eller Mona Sahlin avslöja ljuget. Eftersom de då varit tvungna att peka ut sig själva som de som sänker pensionerna. Detta ger det djupt olustiga i situationen.

De verkligt ansvariga slipper undan när SD anklagar invandrarna för allt otyg i samhället. Se där rasismens syfte och innebörd.

Men också SD slipper undan. För att de verkligt ansvariga av ren självbevarelsedrift inte kan avslöja den rasistiska lögnen. Se där halvheten i etablissemangets SD-motstånd.

MOT RASISMEN STÄLLER VI KOMMUNISTER ENHET PÅ KLASSMÄSSIG GRUND. Det ställer krav på svenska arbetare. Sparka uppåt, inte nedåt! Men det ställer också krav på invandrade arbetare. Uppträd som arbetare, inte som invandrare.

Det som är viktigt är det gemensamma intresset.

Det är inte så att vi bagatelliserar segregationens sociala problem, de är stora, eller att vi förnekar existensen av extrem islamism i Sverige, även om den är perifer. Men vi pekar ut en huvudlinje. I förhållande till den verkliga fienden, som utgörs av den kapitalägande överklassen – högst svensk till nationaliteten, men fullständigt globaliserad i handlandet – måste arbetare sätta solidaritet och samanhållning, inte fokusering på varandras olikheter.

Kommunistiska Partiet anser att Sverige skall vara en fristad för människor som flyr reaktionärt och fascistiskt förtryck och terror, krig och förföljelse, såsom det heter i vårt partiprogram.

Det en principiell hållning. Ingen skyddsbehövande människa skall skickas tillbaka till hemlandet om det finns minsta risk för att han eller hon skall utsättas för fara till liv och lem.

Vi diskuterar gärna invandringens ekonomi och segregationens problem. Men inte i samband med flyktingpolitiken. Den måste styras av humanitet, inte av ekonomi eller rädsla för sociala följder. Invandring och segregation måste diskuteras för sig.

Att vi är för en generös flyktingpolitik innebär inte att vi är för fri invandring och öppna gränser. Det är en klassfråga.

Vi motsätter oss kapitalägarnas import av billig utländsk arbetskraft, som vi ser som en metod att sänka den allmänna lönenivån i Sverige.

Vi motsätter oss också varje form av särbehandling av arbetare på grund av etniskt ursprung. Alla som arbetar i Sverige skall behandlas lika, med lika rättigheter och lika skyldigheter.

Vad gäller segregationen betonar vi det gemensamma intresset i kampen mot högerpolitik och kapitalism. Detta är vår absoluta grundhållning till alla frågor som rör främlingsfientlighet och rasism. Arbetare måste hålla ihop mot den verkliga fienden.

LIBERALERNA OCH ISLAMOFOBIN

ISLAMOFOBINS TANKEGÅNGAR TORGFÖRS ÄVEN AV LIBERALA MEDIER OCH POLITIKER. Detta gäller inte minst Folkpartiet. På bara några år har Folkpartiet utvecklats till ett batongliberalt parti, allt svårare att skilja från Sverigedemokraterna. Det har varit förslag och utspel om att införa obligatoriska språktest, automatiskt utvisa invandrare som begår brott, tvinga invandrarflickor till gynundersökningar, skicka ut säkerhetspolis till skolorna för att kartlägga islamistiska ungdomar, förbud av heltäckande slöjor i skolan, begränsning av invandrares rätt till föräldraförsäkring etc. Lika tydlig har glidningen varit från en kritik av islamsk extremism mot en kritik av islam i allmänhet.

Exemplet Ayaan Hirsi Ali är belysande. Hirsi Ali föddes i Somalia, var tidigare parlamentsledamot i Holland men är sedan flera år bosatt i USA. Det är inte många år sedan svenska liberaler tävlade om att lyfta Hirsi Ali till skyarna. Idolporträtten målade henne som en förkämpe för liberalism och upplysning.

2005 tilldelades Hirsi Ali det svenska Folkpartiets Demokratipris som överlämnades av dåvarande ordföranden Lars Leijonborg. Året efter gav Bonniers förlag ut hennes självbiografi.

När hon anklagades för islamofobi togs hon i försvar av liberaler som tilldelade henne rollen som en sanningssägare, en som vågade säga det som var politiskt inkorrekt men som måste sägas. Rasismen förkladdes till religionskritik och intoleransen beskrevs som ett värnande av upplysningens arv.

Hirsi Ali hade under många år fri tillgång till Expressens kultursida långt efter att hon i en intervju i den amerikanska tidningen Reason Mag 2007 förklarar att hon såg sig som en kämpe i kriget mot islam som religion och att det snart kommer en tid när fienden måste krossas militärt.

Två år efter denna deklARATION, strax efter införandet av minaretförbudet i Schweiz, lät Expressen publicera ett långt manifest av Hirsi Ali. Här skriver hon att förbudet var "en röst för tolerans" och jämför minareter med hakkors och att bära burka och skägg jämför hon med Tredje rikets uniformer.

Så sent som i april 2010 ägnade högermediet Axess både sitt magasin och en helkväll i TV-kanalen på bästa sändningstid åt Hirsi Ali. Här samsades hon med den rasistiska provokatören Lars Vilks och den liberala debattören Dick Eixson. Tidningens omslag pryddes av Hirsi Alis nuna och rubriken "Till upplysningens försvar".

Exemplen på de svenska liberalernas kramande av Hirsi Ali kan mångfaldigas. Efter 22 juli 2011 har de liberala hurraropen tystnat, i varje fall i Sverige. Man kan hoppas att Hirsi Alis tidigare sympatisörer har dragit öronen åt sig och inser att de spelade rollen som islamofobins megafoner och påeldare.

Även Anders Behring Breivik tillhör Ayaan Hirsi Alis hejarklack. Han citerar gillande henne i sitt terrorismmanifest. Dessa lovord återgäldades av Hirsi Ali våren 2012 när hon mottog Axel Springers hederpris i Tyskland. I sitt tacktal uttryckte Hirsi Ali förståelse över terrordådet i Norge som orsakades av att Breiviks "alla möjligheter att uttrycka sina åsikter var censurerade" och att Breivik därför "inte hade något annat val än att ta till våld".

Talet möttes skrämmande nog av stående ovationer. I Tyskland har liberalerna inte lärt sin läxa, frågan är om detta även gäller Folkpartiet och Expressen. Demokratiminister Birgitta Olsson meddelade våren 2012 att hon vill "studera den antimuslimska miljöns utveckling i Sverige och Europa". Hon kanske ska börja med ett besök på sin egen folkpartiska partiexpedition.

LIBERALERNA OCH ANTIRASISMEN

BORGARREGERINGEN TILLSATTE DEN FÖRE DETTA FOLKPARTILEDAREN Bengt Westerberg som särskild utredare av främlingsfientligheten. På årsdagen av kristallnatten 2012 presenterade han sina slutsatser.

Det första som slår en när man lyssnar till Westerberg är hur långt den smygande anpassningen till rasisternas sätt att ställa frågorna har gått. Inte minst representeras denna anpassning av Wes-

terbergs eget parti. Jämför Westerbergs agerande när han vägrade att ens sitta i samma TV-studio som Ian och Bert efter valet 1991, med dagens folkparti som oblygt fiskar i främlingsfientlighetens grumliga vatten.

Bengt Westerbergs förslag går i huvudsak ut på utbildning. Genom satsningar i skolan och utbildning av lärare och ytterligare resurser till Forum för levande historia. På detta sätt skall rasism och främlingsfientlighet bekämpas. Det är en klassisk liberal linje.

Man bör vara skeptisk till den statligt styrda historieskrivning som Forum för levande historia är den del av. Tänk bara tanken hur en statligt styrd historieskrivning ser ut i EU-landet Ungern, om det nu finns en sådan. Kommunisterna är av princip mot Forum för levande historia, men om denna institution ska finnas kvar och vill upplysa om rasism och intolerans så måste givetvis islamofobin och den svenska främlingsfientlighetens historia ges plats.

Bengt Westerberg är en ärlig antirasist, något som blir allt mer ovanligt i liberala kretsar. Men den grundsyn han gör sig till tolk för, att utbildning och upplysning skulle vara mirakelmediciner i kampen mot rasism. Hur förklarar han då att hela ledartrojan i Sverigedemokraterna är akademiker och att det ser likadant ut i liknande partier runt om i Europa. Det är idel universitetsutbildat folk från samhällets övre skikt. Bilden av att dessa partier utgörs av småfolket som säger sanningen i motsättning till kultureliten och de politiskt korrekta ynkryggarna i samhällstoppen är bara ett propagandatricket.

Ur denna synvinkel är det inget nytt under solen. Precis samma sorts propaganda fördes på 1930-talet och även då hävdade liberaler och även många socialdemokrater att utbildning och upplysning var det enda försvaret mot dessa krafter.

En av dem som reagerade mot denna uppfattning var arbetarförfattaren Rudolf Värnlund som 1934 skrev artikeln "Reflexioner om demokratin". Värnlund skrev:

"Alltid när jag hör den ofta omtuggade tesen att uppfostran, att upplysningen, är den bästa garantin för en demokratis bestånd, erinrar jag mig att den tyska nazismen, som aktualiserat debatten om demokratins vara eller icke vara, hämtade sina kärntrupper från gymnasierna och högskolorna, från de massor av s.k. bildad ungdom, som inte kunde finna sin utkomst i krisens Tyskland och med hela sina själ reagerade mot tanken att behöva 'nersjunka' till proletariatsnivå. Vidare: alla s.k. restaureringar ända sedan restaurationen efter franska revolutionen, har gjorts av de 'övre' klasserna, av de bildade, och dessa kontrarevolutioner har aldrig utmärkt sig för några särskilt humanistiska tillvägagångssätt, tvärtom har dessa återställanden av en föregående 'ordning' alltid skett under en intensiv fysisk och psykisk terror, som inte stått den nazistiska diktaturen efter."

Rudolf Värnlund har rätt. Vad det i grunden handlar om är inte okunskap, utan klasskamp.

VILKET SVERIGE VILL VI HA?

DAGENS SVERIGE ÄR ETT HÄRT OCH VÅLDSAMT SAMHÄLLE. Men mot det verkliga våld som de flesta idag lider under hjälper inga poliser. Våldet utövas av samhället och utgörs av tilltagande orättvisor och klyftor. Makten sparkar på de mest utsatta. Samtidigt har de välbärgade blivit allt rikare. Sverige har blivit ett rått och brutalt samhälle, inte på grund av ökad kriminalitet utan på grund av en omänsklig klasspolitik!

Samtidigt har högerens framgångar under de senaste årtiondena vilat på en myt om avideologisering. Man säger att det inte finns några idéer eller bärande tankar värda att tro på och döljer sin egen egoistiska profitideologi för att få den att framstå som det naturliga, självklara och den enda nödvändiga vägen.

I linje med det förvandlades de politiska valet till en fråga om vilket parti den enskilda individen tjänar mest på. På så sätt blir valen till ett val av samma slag som att välja telefonbolag eller elbolag. Ett parti är lika gott som ett annat, och frågan ställs aldrig om vilket samhälle vi vill leva i, vilket Sverige vi vill ha.

I ett sådant samhälle är det många människor som känner sig vilsna och undrar vart folkhemmet och välfärden tog vägen. Det är lätt att tro att alla utom jag lyckas, när förklaringen att det är just

så det kapitalistiska samhället fungerar och att du är inte ensam.

Socialdemokraterna har ju fullständigt övergett arbetarklassen och verkar mest inriktade på att vinna tillbaka röster med samma metod som moderaterna snor arbetarröster fast tvärt om genom att framställa sig som Den nya högern.

I det läget kan SD framställa sig som ett alternativ genom att utnyttja det ideologiska vakuum som uppstått. De ges utrymme att spela på en längtan tillbaka till folkhemmet och välfärden, genom att framställa sig som utanför och i opposition mot den styrande eliten. Det är försåtligt och det är otroligt farligt!

Med tanke på socialdemokratins sönderfall kan vi se att SD har stora förutsättningar att attrahera socialdemokratiska gräsrotter med sin nostalgioromantiska propaganda i det politiska tomrum (s) lämnar efter sig. En jämförelse med de tyska socialdemokraternas sönderfall i Tyskland i början av 1930-talet ligger nära till hands och ter sig väldigt skrämmande. Där lyckades nazisterna dra till sig stora delar av de socialdemokratiska arbetarna.

En del menar att man idag måste behandla SD som alla andra riksdagspartier eftersom de valts in i riksdagen i ett demokratiskt val. Men vi får aldrig glömma att SD är ett ideologiskt högerextremistiskt parti med rötter i den nazistiska rörelsen.

Nej, de ägnar sig inte åt marscher, parader och heilande och de har slutat med stövlar och uniformer. Men även om de bytt ut judar mot muslimer som hatobjekt så värderar de fortfarande människor efter ras och etnicitet. De bekämpar nationsöverskridande klassolidaritet och förespråkar en falsk klassöverskridande nationalgemenskap. De vill censurera radikal kultur. Och liksom Tysklands nazister anpassar de sig till vad som är i tiden gångbart.

Men lika lite som de tyska nationalsocialisterna var socialister, är Sverigedemokraterna demokrater. De är bara lika smarta som dem. Att de blivit invalda i Sveriges riksdag i ett demokratiskt val ändrar inte på detta och får aldrig vara en förevändning för att ge dem någon som helst legitimitet. SD är och förblir ett i grunden odemokratiskt parti, ett parti som är så arbetarfientligt och så anti-solidariskt att man inte ens erkänner principen om alla människors lika värde.

Därför får de aldrig någonsin behandlas som andra riksdagspartier!

MED DETTA SAGT MÅSTE VI SAMTIDIGT SE att SD spelar på ett missnöje med samhällets orättvisor och förtryck som i högsta grad är berättigat. Men var lägger de ansvaret för regeringens orättvisa politik, för EU:s orättvisa politik, för företagsnedläggningar, arbetslöshet och ekonomisk kris?

Ja, inte lägger de ansvaret på regeringen, inte på EU, inte på G20-länderna, inte på riskkapitalbolagens spekulationskapitalister. Inte lägger de ansvaret på de som är ansvariga eller de som har makten. Man lägger ansvaret hos, hör och häpna, de som är ännu mer maktlösa, ännu mer utsatta, ännu mer utnyttjade!

De ställer pensionärernas nedskärningar inte mot storföretagens, vapenindustrins och bankernas mångmiljardvinster utan mot samhällets kostnader för asylsökande, människor som flytt från krig och våld, där svenska vapen och soldater i många fall medverkar, människor som lever på 62 kronor ... per dag! (Det är vad dagpenningen för en vuxen asylsökande är.)

Därför är SD fullständigt ofarliga för de makthavare som är de verkligt ansvariga för dagens hårda och brutala Sverige. Ja, SD:s syndabockspolitik innebär i själva verket ett viktigt stöd, ett mycket viktigt stöd, för den etablerade makten. Därför kan SD aldrig vara en lösning. De utgör i själva verket och i högsta grad en del av problemet!

Det finns ytterligare en sida som gör dem till en viktig del av problemet. Den samlade forskning som finns i många studier som följt upp barn som överlevt krig och traumatiska upplevelser visar att oavsett vad de varit med om så går det, åtminstone som grupp betraktat, ganska bra i livet för dem som får möjlighet till en ny tillvaro i en kärleksfull, trygg och varm miljö.

För dem som däremot hamnar i kyliga, våldsamma eller kriminella sammanhang eller utsätts för förnyat våld eller främlingsfientlighet, dem går det dåligt för. SD:s exkluderande inställning, deras misstänkliggöranden, hot och våld mot invandrare bidrar alltså till utanförskap. De brister i integrationsarbetet de brukar klaga över bär de alltså själva ett stort eget ansvar för.

SD:s SYNDABOCKSPOLITIK ÄR PÅ MÅNGA SÄTT KLASSISK och mycket lik den som nazisterna använde sig av mot judar och kommunister på 1930-talet. Det som är otäckt är att den inte bara är SD:s. Den underblåses av ett slags mer eller mindre tyst samförstånd högt uppifrån etablissemang. Exempel på det är när migrationsminister Tobias Billström menar att romska tiggare är kriminella eller när ministrar och partiledare påstår att den bristande integrationen, segregering, arbetslöshet, fattigdom och utanförskap beror på invandrarna själva och inte på politikernas bostadspolitik och arbetsgivares väl dokumenterade ovilja att ens kalla människor med icke-svenska efternamn till anställningsintervju.

Men än värre är det ju om vi blickar ut i Europa. Italien, Frankrike, Österrike. Danmark! I Danmark har det förhållandevis lilla Dansk Folkeparti fått ett osannolikt stort och skrämmande inflytande genom att övriga partier tagit deras rasistiska politik till sin för att vinna tillbaka röster.

En sådan utveckling är fullt möjlig också i Sverige. Och det är här vi kommer in. Vi måste bli en del av en utomparlamentarisk demokratisk rörelse som mobiliserar mot främlingsfientlighet och rasism så att det helt enkelt inte blir gångbart att stödja SD. Vi måste arbeta brett tillsammans med andra krafter för att manifesteras den breda antirasistiska opinion som består av den stora majoritet som inte röstade på SD, vi måste arbeta på att isolera SD.

Samtidigt med ett sådant brett arbete måste vi också samla oss till ett kraftfullt ideologiskt vänsteralternativ som ställer de verkligt ansvariga för orättvisor, klasspolitik och utsugning till svars, ett alternativ som vågar utmana den bestående samhällsordning och ge visionen av ett socialistiskt samhälle med människors behov och inte enskildas vinstintresse som drivkraft. Vi måste avslöja SD:s falska tal om en nationell klassöverskridande enighet utan någon som helst materiell grund, ett tal om enighet som i själva verket döljer en splittring och ett hat mellan människor med gemensamma klassintressen. Vårt svar är solidaritet, den internationella klassolidariteten, den verkliga enigheten. Vi måste visa att SD är maktens och förtryckets bästa stödjekraft.

Men vi måste också ha en respekt för de ideologiskt förvirrade, men ur materialistiskt perspektiv oss närstående, som röstat på dem. Vi måste helt enkelt skilja mellan ledare, och ideologi å ena sidan och arbetare och andra förtryckta som gått på deras propaganda å den andra.

Det som krävs av oss kopplar till våra diskussioner om att aktivt och planmässigt arbeta med partibygget. Vi behöver utveckla vårt arbete i förorter och med invandrare. Vi behöver dra in fler kamrater med utländsk bakgrund i partiet och i våra kadrer.

Till sist: En av SD:s kärnfrågor är flyktingfrågan. I princip betraktar de flyktingar som lurendrejare som bara är ute efter att suga ut och leva gott på det svenska välfärdssystemet. De vill begränsa invandringen till ett minimalt antal konventions- och kvotflyktingar men respekterar inte heller de rättigheter dessa flyktingar ska åtnjuta enligt internationella konventioner.

Kommunistiska Partiets politik är den rakt motsatta. Vi kämpar för en humanitär och generös flyktingpolitik. I vårt partiprogram skriver vi att "Sverige skall vara en fristad för människor som flyr reaktionärt och fascistiskt förtryck och terror, krig och förföljelse."

Det handlar om solidaritet mellan de som är utsatta, och med de som är utsatta. Det handlar om att sparka uppåt, inte nedåt.

"Proletärer i alla länder, förena er" skrev Marx och Engels för 160 år sedan och det är inte för inte som vi påminner oss om det varje vecka, högst upp på förstasidan i vår tidning Proletären.

LITTERATURTIPS:

- Bjurwald, Lisa: Europas skam – rasister på frammarsch (Natur & kultur, Stockholm, 2011)
Dimitrov, Georgi: Folkfrontens och enhets problem (Arbetarkulturs förlag, Stockholm, 1971)
Gardell, Mattias: Islamofobi (Leopard förlag, Stockholm, 2010)
Lodenus, Anna-Lena & Larsson, Stieg: Extremhögern (Tidens förlag, Stockholm, 1994)
Lodenus, Anna-Lena & Wingberg, Mats: Krutdurk Europa – arbetarrörelsen och högerpopulis-
men (Bilda förlag, Stockholm, 2011)
Malm, Andreas: Hatet mot muslimer (Bokförlaget Atlas, Falun, 2009)
Marx, Karl: Louis Bonapartes adertonde Brumaire (Proletärkultur, Göteborg, 1981)
Nilsson, Karl N. Alvar: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet (Federativs förlag,
Stockholm, 2000)
Ofstad, Harald: Vårt förakt för svaghet (Karneval förlag, Stockholm, 2012)
Sverigedemokraternas principprogram – antaget vid landsdagarna 2011
Tingsten, Herbert: De konservativa idéerna (Bokförlaget Aldus/Bonnier, Stockholm, 1966)
Tingsten, Herbert: Nazismens och fascismens idéer (Ratio, Göteborg, 1992)
-

**Behöver du vidga
dina perspektiv?**

P Sveriges största vänstertidning
PROLETÄREN

TA EN PRENUMERATION REDAN IDAG
031-142634 PREN@PROLETAREN.SE

**STÅ INTE ENSAM
ORGANISERA DIG**

**info@kommunisterna.org
031-12 26 31**

**KOMMUNISTISKA
PARTIET**

www.kommunisterna.org